ISSN 1977-0812

Euroopan unionin virallinen lehti

L 337

Suomenkielinen laitos

Lainsäädäntö

54. vuosikerta

20. joulukuuta 2011

Sisältö

I *Lainsäätämisjärjestyksessä hyväksyttävät säädökset*

ASETUKSET

★ **Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 1310/2011, annettu 13 päivänä joulukuuta 2011, neuvoston asetuksen (EY) N:o 1083/2006 muuttamisesta takaisin maksettavan tuen, rahoitusjärjestelyjen ja tiettyjen menotaulukkoa koskevien säännösten osalta** 1

★ **Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 1311/2011, annettu 13 päivänä joulukuuta 2011, neuvoston asetuksen (EY) N:o 1083/2006 muuttamisesta tiettyjen rahoitusvakautensa osalta vakavissa vaikeuksissa olevien tai vakavien vaikeuksien uhasta kärsivien jäsenvaltioiden varainhoitoa koskevien tiettyjen säännösten osalta** 5

DIREKTIIVIT

★ **Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2011/95/EU, annettu 13 päivänä joulukuuta 2011, vaatimuksista kolmansien maiden kansalaisten ja kansalaisuudettomien henkilöiden määrittelemiseksi kansainvälistä suojelua saaviksi henkilöiksi, pakolaisten ja henkilöiden, jotka voivat saada toissijaista suojelua, yhdenmukaiselle asemalle sekä myönnetyn suojelun sisällölle** 9

Oikaisuja

★ **Oikaistaan Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 661/2009, annettu 13 päivänä heinäkuuta 2009, moottoriajoneuvojen, niiden perävaunujen sekä niihin tarkoitettujen järjestelmien, osien ja erillisten teknisten yksiköiden yleiseen turvallisuuteen liittyvistä tyyppihyväksyntävaatimuksista** (EUVL L 200, 31.7.2009) 27

Hinta: 3 EUR

FI

Säädökset, joiden otsikot on painettu laihalla kirjasintyypillä, ovat maatalouspolitiikan alaan kuuluvia juoksevien asioiden hoitoon liittyviä säädöksiä, joiden voimassaoloaika on yleensä rajoitettu.

Kaikkien muiden säädösten otsikot on painettu lihavalla kirjasintyypillä ja merkitty tähdellä.

I

(Lainsäätämisjärjestyksessä hyväksyttävät säädökset)

ASETUKSET

EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON ASETUS (EU) N:o 1310/2011,

annettu 13 päivänä joulukuuta 2011,

neuvoston asetuksen (EY) N:o 1083/2006 muuttamisesta takaisin maksettavan tuen, rahoitusjärjestelyjen ja tiettyjen menotaulukkoa koskevien säännösten osalta

EUROOPAN PARLAMENTTI JA EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, jotka

ottavat huomioon Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen ja erityisesti sen 177 artiklan,

ottavat huomioon Euroopan komission ehdotuksen,

sen jälkeen kun esitys lainsäätämisjärjestyksessä hyväksyttäväksi säädökseksi on toimitettu kansallisille parlamenteille,

ottavat huomioon Euroopan talous- ja sosiaalikomitean lausunnon [1],

ovat kuulleet alueiden komiteaa,

noudattavat tavallista lainsäätämisjärjestystä [2]

sekä katsovat seuraavaa:

(1) Jäsenvaltiot saivat ohjelmakaudella 2000–2006 myönteisiä kokemuksia takaisin maksettavaan tukeen perustuvista järjestelmistä yksittäisten toimien tasolla, ja siksi ne ovat jatkaneet näitä järjestelmiä tai alkaneet panna täytäntöön takaisin maksettavaan tukeen perustuvia järjestelmiä kuluvalla ohjelmakaudella 2007–2013. Eräät jäsenvaltiot ovat myös sisällyttäneet näiden järjestelmien kuvauksia ohjelma-asiakirjoihinsa, jotka komissio on hyväksynyt.

(2) Euroopan aluekehitysrahastoa, Euroopan sosiaalirahastoa ja koheesiorahastoa koskevista yleisistä säännöksistä 11 päivänä heinäkuuta 2006 annetussa neuvoston asetuksessa (EY) N:o 1083/2006 [3] annetaan säännökset rahoitusjärjestelyjä koskevista välineistä sekä tarkat tiedot niiden käyttötarkoituksista ja soveltamisalasta. Jäsenvaltioiden täytäntöön panemia järjestelmiä, jotka perustuvat takaisin maksettaviin avustuksiin ja puiteluottoihin, joita hallintoviranomaiset hallinnoivat välittävien elinten kautta, ei kuitenkaan ole asianmukaisesti säännelty rahoitusjärjestelyjä koskevista välineistä annetuilla säännöksillä eikä muillakaan asetuksen (EY) N:o 1083/2006 säännöksillä. Sen vuoksi on tarpeen – Euroopan sosiaalirahastosta 5 päivänä heinäkuuta 2006 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 1081/2006 [4] 11 artiklan 1 kohdan mukaisesti, jossa on jo säädetty, että tukea voidaan myöntää takaisin maksettavina tukina – muuttaa asetusta (EY) N:o 1083/2006 siten, että rakennerahastoista voidaan osarahoittaa takaisin maksettavaa tukea. Tuon muutoksen olisi koskettava takaisin maksettavia avustuksia ja puiteluottoja, joita hallintoviranomaiset hallinnoivat sellaisten välittävien elinten kautta, jotka ovat rahoituslaitoksia.

(3) Kun otetaan huomioon se, että tuensaajat maksavat takaisin maksettavan tuen kautta käytetyt rahoitusvarat kokonaisuudessaan tai osittain takaisin, on tarpeen antaa asianmukaiset säännökset takaisin maksetun tuen uudelleen käytöstä samaan tarkoitukseen tai asianomaisen toimenpideohjelman tavoitteiden mukaisesti sen varmistamiseksi, että takaisin maksetut varat sijoitetaan asianmukaisesti ja että unionin tukea käytetään mahdollisimman tehokkaasti.

(4) On tarpeen selventää, että suurhankkeita, tuloja tuottavia hankkeita ja toimien pysyvyyttä koskevia säännöksiä ei periaatteessa olisi voitava soveltaa rahoitusjärjestelyjä koskeviin välineisiin, sillä nämä säännökset on tarkoitettu muuntyyppisiä toimia varten.

---

[1] Lausunto annettu 27. lokakuuta 2011 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä).

[2] Euroopan parlamentin kanta, vahvistettu 1. joulukuuta 2011 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä), ja neuvoston päätös, annettu 12. joulukuuta 2011.

[3] EUVL L 210, 31.7.2006, s. 25.

[4] EUVL L 210, 31.7.2006, s. 12.

(5) On tarpeen parantaa täytäntöönpanoprosessin avoimuutta ja varmistaa, että jäsenvaltiot ja komissio huolehtivat rahoitusjärjestelyjä koskevien välineiden täytäntöönpanon asianmukaisesta seurannasta muun muassa sitä varten, että jäsenvaltiot voivat toimittaa komissiolle asianmukaisia tietoja perustettujen välineiden tyypistä ja toimista, joita tällaisilla välineillä on käytännössä toteutettu. Sen vuoksi on tarpeen antaa säännös rahoitusjärjestelyjä koskevia välineitä koskevasta raportoinnista. Tällainen raportointi antaisi komissiolle mahdollisuuden tehdä parempi kokonaisarviointi rahoitusjärjestelyjä koskevien välineiden toiminnasta ja laatia yhteenveto edistymisestä unionin ja jäsenvaltioiden tasolla.

(6) Euroopan yhteisöjen yleiseen talousarvioon sovellettavasta varainhoitoasetuksesta 25 päivänä kesäkuuta 2002 annetun neuvoston asetuksen (EY, Euratom) N:o 1605/2002 ([1]) 61 artiklan 2 kohdan noudattamisen varmistamiseksi komissiolle toimitettavan menoilmoituksen olisi sisällettävä kaikki tiedot, jotka komissio tarvitsee antaakseen tilinpäätöksessä asianmukaisen kuvan unionin varallisuudesta ja talousarvion toteuttamisesta. Tätä varten olisi kuhunkin menoilmoitukseen liitettävä ilmoitus rahoitusjärjestelyjä koskevien välineiden perustamisen ja niihin tehtyjen suoritusten kokonaiskustannuksista sekä valtiontuen yhteydessä tuensaajille maksetuista ennakoista. Liitettävän ilmoituksen muoto olisi oikeusvarmuuden ja yhdenmukaisuuden vuoksi määriteltävä asetuksen (EY) N:o 1083/2006 liitteessä. Ilmoitusta varten tarvittavien tietojen keräämisen täytäntöönpano olisi kuitenkin tehtävä kansallisella tasolla ja, sikäli kuin sovellettava oikeudellinen kehys sallii, sen ei tulisi johtaa kansallisten tietojärjestelmien muutoksiin.

(7) Takaisin maksettavan avun muotoihin ja uudelleen käyttöön sekä suurhankkeita, tuloja tuottavia hankkeita ja toimien pysyvyyttä koskevien sääntöjen soveltamatta jättämiseen 44 artiklan (rahoitusjärjestelyjä koskevat välineet) mukaisiin toimiin liittyvillä muutoksilla pyritään parantamaan oikeusvarmuutta ja selkeyttämään näiden alojen nykyistä käytäntöä asetuksessa (EY) N:o 1083/2006 vahvistetun tukikelpoisuuskauden alusta. Näillä muutoksilla olisi sen vuoksi oltava takautuva vaikutus kuluvan ohjelmakauden 2007–2013 alusta.

(8) Sen vuoksi asetus (EY) N:o 1083/2006 olisi muutettava tämän mukaisesti,

OVAT HYVÄKSYNEET TÄMÄN ASETUKSEN:

1 artikla

Muutetaan asetus (EY) N:o 1083/2006 seuraavasti:

([1]) EYVL L 248, 16.9.2002, s. 1.

1) Lisätään 2 artiklaan kohdat seuraavasti:

”8) ’takaisin maksettava avustus’: lahjoituksen muodossa annettava suora rahoitusosuus, joka voidaan maksaa korottomana takaisin kokonaan tai osittain;

9) ’puiteluotto’: rahoitusväline, joka sallii tuensaajan käyttävän hyväkseen rahoitusosuuden, joka voidaan maksaa takaisin kokonaan tai osittain suhteessa tuensaajan maksamiin tukikelpoisiin menoihin, jotka on osoitettava maksukuittien tai todistusarvoltaan vastaavien kirjanpitotositteiden avulla.”.

2) Lisätään III osaston II lukuun jakso seuraavasti:

”*3 AJAKSO*

Takaisin maksettava tuki

43 a artikla

Takaisin maksettavan tuen muodot

1. Rakennerahastoista voidaan toimenpideohjelman osana myöntää rahoitusta takaisin maksettavaan tukeen:

a) takaisin maksettavina avustuksina; tai

b) sellaisina puiteluottoina, joita hallintoviranomainen hallinnoi välittävien elinten, jotka ovat rahoituslaitoksia, kautta.

2. Takaisin maksettavaa tukea koskeva menoilmoitus on esitettävä 78 artiklan 1–5 kohdan mukaisesti.

43 b artikla

Takaisin maksettavan tuen uudelleen käyttö

Takaisin maksettava tuki, joka on maksettu takaisin tämän tuen antaneelle elimelle tai jäsenvaltion muulle toimivaltaiselle viranomaiselle, on käytettävä samaan tarkoitukseen tai asianomaisen toimenpideohjelman tavoitteiden mukaisesti. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että takaisin maksettavasta tuesta, joka on maksettu takaisin, esitetään riittävät tiedot asianmukaisen viranomaisen tai elimen kirjanpitojärjestelmässä.”.

3) Lisätään 44 a artikla seuraavasti:

”*44 a artikla*

Eräiden säännösten soveltamatta jättäminen

Edellä 44 artiklassa tarkoitettuihin toimiin ei sovelleta 39, 55 ja 57 artiklaa.”.

4) Muutetaan 67 artikla seuraavasti:

a) lisätään 2 kohdan ensimmäiseen alakohtaan alakohta seuraavasti:

”j) edistyminen 44 artiklassa määriteltyjen rahoitusjärjestelyjä koskevien välineiden rahoituksessa ja täytäntöönpanossa, seuraavin osin:

i) rahoitusjärjestelyjä koskevan välineen ja täytäntöönpanojärjestelyjen kuvaus;

ii) ilmoitus niistä yksiköistä, jotka panevat rahoitusjärjestelyjä koskevan välineen täytäntöön, myös niistä, jotka tekevät sen holding-tyyppisten rahastojen kautta;

iii) rahoitusjärjestelyjä koskevaan välineeseen rakennerahastoista myönnetyn tuen sekä tähän välineeseen maksetun kansallisen osarahoitusosuuden määrät;

iv) rahoitusjärjestelyjä koskevasta välineestä maksetun rakennerahastoista myönnetyn tuen määrät sekä kansallisen osarahoitusosuuden määrät.”;

b) lisätään kohta seuraavasti:

”5. Komissio toimittaa vuosittain 1 päivään lokakuuta mennessä yhteenvedon tiedoista, jotka jäsenvaltioiden hallintoviranomaiset ovat toimittaneet 2 kohdan j alakohdan mukaisesti ja jotka koskevat edistymistä rahoitusjärjestelyjä koskevien välineiden rahoituksessa ja täytäntöönpanossa.”.

5) Lisätään artikla seuraavasti:

”78 a artikla

Vaatimus esittää menoilmoituksessa lisätietoja, jotka koskevat rahoitusjärjestelyjä koskevia välineitä ja edunsaajille maksettuja valtionavun ennakkoja

Kuhunkin komissiolle toimitettavaan menoilmoitukseen on liitettävä liitteessä V esitetyssä muodossa oleva ilmoitus, joka sisältää seuraavat tiedot menoilmoitukseen sisältyvistä kokonaismenoista:

a) 44 artiklassa määriteltyjen ja 78 artiklan 6 kohdassa esitettyjen rahoitusjärjestelyjä koskevien välineiden osalta tällaisia rahastoja tai holding-tyyppisiä rahastoja koskevien välineiden perustamisen tai niihin maksettavien osuuksien yhteydessä maksettu kokonaisrahoitusosuus ja vastaava julkinen rahoitusosuus;

b) 78 artiklan 2 kohdan mukaisesti maksettujen valtionavun ennakkomaksujen osalta tuen myöntävän elimen tuensaajille maksamien ennakkojen kokonaismäärä ja vastaava julkinen rahoitusosuus.”.

6) Lisätään tämän asetuksen liitteessä oleva teksti asetukseen (EY) N:o 1083/2006 sen liitteenä V.

2 artikla

Tämä asetus tulee voimaan kolmantena päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan unionin virallisessa lehdessä.*

Edellä olevan 1 artiklan 1 kohtaa, 2 kohtaa ja 3 kohtaa sovelletaan takautuvasti 1 päivästä tammikuuta 2007.

Tämä asetus on kaikilta osiltaan velvoittava, ja sitä sovelletaan sellaisenaan kaikissa jäsenvaltioissa.

Tehty Strasbourgissa 13 päivänä joulukuuta 2011.

Euroopan parlamentin puolesta	*Neuvoston puolesta*
Puhemies	*Puheenjohtaja*
J. BUZEK	M. SZPUNAR

LIITE

”LIITE V

78 a artiklan 6 kohdassa tarkoitettu menoilmoituksen liite

Toimenpideohjelman viitenumero (CCI nro): .....

Toimenpideohjelman nimi: .....

Väliaikaisen tilinpäätöksen ajankohta: .....

Komissiolle toimittamisen ajankohta: .....

Rahoitusjärjestelyjä koskevat välineet (78 artiklan 6 kohta)(kokonaismäärät):

Toimintalinja	Yhteisön osuuden laskentaperusta (julkinen tai kokonaisosuus)	2007–2015	
		78 artiklan 6 kohdan mukaisesti ilmoitetut tukikelpoiset kokonaiskustannukset	Vastaava julkinen rahoitusosuus
Toimintalinja 1			
Toimintalinja 2			
Toimintalinja 3			
Yhteensä			

Valtiotuen ennakot (78 artiklan 2 kohta) (kokonaismäärät):

Toimintalinja	Yhteisön osuuden laskentaperusta (julkinen tai kokonaisosuus)	2007–2015	
		78 artiklan 2 kohdan mukaisesti ilmoitetut tukikelpoiset kokonaiskustannukset	Vastaava julkinen rahoitusosuus
Toimintalinja 1			
Toimintalinja 2			
Toimintalinja 3			
Yhteensä			

Huomio: Jos toimintaohjelma on laaja-alainen tai usean rahaston ohjelma, tavoite/tavoitteet ja rahasto/rahastot ilmoitetaan asianomaisen toimintalinjan kohdalla.”

EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON ASETUS (EU) N:o 1311/2011,

annettu 13 päivänä joulukuuta 2011,

neuvoston asetuksen (EY) N:o 1083/2006 muuttamisesta tiettyjen rahoitusvakautensa osalta vakavissa vaikeuksissa olevien tai vakavien vaikeuksien uhasta kärsivien jäsenvaltioiden varainhoitoa koskevien tiettyjen säännösten osalta

EUROOPAN PARLAMENTTI JA EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, jotka

ottavat huomioon Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen ja erityisesti sen 177 artiklan,

ottavat huomioon Euroopan komission ehdotuksen,

sen jälkeen kun esitys lainsäätämisjärjestyksessä hyväksyttäväksi säädökseksi on toimitettu kansallisille parlamenteille,

ottavat huomioon Euroopan talous- ja sosiaalikomitean lausunnon ([1]),

ovat kuulleet alueiden komiteaa,

noudattavat tavallista lainsäätämisjärjestystä ([2]),

sekä katsovat seuraavaa:

(1) Ennennäkemätön maailmanlaajuinen finanssikriisi ja talouden laskusuhdanne ovat vahingoittaneet vakavalla tavalla talouskasvua ja rahoitusvakautta sekä heikentäneet huomattavasti useiden jäsenvaltioiden rahoituksellisia ja taloudellisia edellytyksiä sekä sosiaalisia oloja. Tilanne aiheuttaa tai uhkaa aiheuttaa erityisesti tietyille jäsenvaltioille vakavia vaikeuksia, jotka liittyvät ennen muuta ongelmiin niiden talouskasvussa ja rahoitusvakaudessa sekä alijäämän ja velkaantuneisuuden kasvuun. Nämä vaikeudet johtuvat myös kansainvälisestä talous- ja rahoitusympäristöstä.

(2) Vaikka kriisin kielteisten vaikutusten torjumiseksi on jo toteutettu merkittäviä toimia, myös lainsäädännön muutoksia, finanssikriisin vaikutukset tuntuvat laajalti reaalitaloudessa, työmarkkinoilla ja kansalaisten elämässä. Kansallisiin rahoitusvaroihin kohdistuu yhä enemmän paineita, joiden lieventämiseksi olisi toteutettava nopeasti lisätoimenpiteitä käyttämällä rakennerahastoista ja koheesiorahastosta myönnettävää rahoitusta mahdollisimman laajasti ja tehokkaasti.

(3) Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 122 artiklan 2 kohdassa määrätään mahdollisuudesta myöntää jäsenvaltiolle unionin taloudellista apua, jos poikkeukselliset tapahtumat, joihin jäsenvaltio ei voi vaikuttaa, ovat aiheuttaneet sille vaikeuksia tai vakavasti uhkaavat aiheuttaa sille suuria vaikeuksia. Tämän mukaisesti on Euroopan rahoituksenvakautusmekanismin perustamisesta 11 päivänä toukokuuta 2010 annetulla neuvoston asetuksella (EU) N:o 407/2010 ([3]) otettu käyttöön tällainen mekanismi unionin rahoitusvakauden säilyttämiseksi.

(4) Irlannille on myönnetty tällaista rahoitustukea neuvoston täytäntöönpanopäätöksellä 2011/77/EU ([4]) ja Portugalille neuvoston täytäntöönpanopäätöksellä 2011/344/EU ([5]).

(5) Kreikalla oli vakavia vaikeuksia rahoitusvakautensa osalta jo ennen asetuksen (EU) N:o 407/2010 voimaantuloa. Kreikalle myönnettävä rahoitustuki ei sen vuoksi voinut perustua mainittuun asetukseen.

(6) Kreikan kanssa 8 päivänä toukokuuta 2010 tehdyt lainanantajien välinen sopimus ja lainajärjestelysopimus tulivat voimaan 11 päivänä toukokuuta 2010. Lainanantajien välisen sopimuksen on määrä pysyä täysimääräisesti voimassa kolmen vuoden ohjelmakauden ajan niin kauan kuin lainajärjestelysopimuksen mukaisia varoja on maksamatta.

(7) Järjestelystä keskipitkän ajan rahoitustuen myöntämiseksi jäsenvaltioiden maksutaseille 18 päivänä helmikuuta 2002 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 332/2002 ([6]) mukaan neuvosto myöntää keskipitkän ajan tukea jäsenvaltiolle, joka ei ole ottanut euroa käyttöön ja jolla on maksutasetta koskevia vaikeuksia tai jota tällaiset vaikeudet vakavasti uhkaavat.

(8) Tällaista rahoitustukea on myönnetty Unkarille neuvoston päätöksellä 2009/102/EY ([7]), Latvialle neuvoston päätöksellä 2009/290/EY ([8]) ja Romanialle neuvoston päätöksellä 2009/459/EY ([9]).

(9) Ajanjakso, jona rahoitustuki on Irlannin, Latvian, Portugalin, Romanian ja Unkarin saatavilla, on säädetty asianomaisissa neuvoston päätöksissä. Ajanjakso, jona rahoitustuki oli Unkarin saatavilla, päättyi 4 päivänä marraskuuta 2010.

([1]) Lausunto annettu 27. lokakuuta 2011 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä).
([2]) Euroopan parlamentin kanta, vahvistettu 1. joulukuuta 2011 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä), ja neuvoston päätös, tehty 12. joulukuuta 2011.
([3]) EUVL L 118, 12.5.2010, s. 1.
([4]) EUVL L 30, 4.2.2011, s. 34.
([5]) EUVL L 159, 17.6.2011, s. 88.
([6]) EYVL L 53, 23.2.2002, s. 1.
([7]) EUVL L 37, 6.2.2009, s. 5.
([8]) EUVL L 79, 25.3.2009, s. 39.
([9]) EUVL L 150, 13.6.2009, s. 8.

(10) Ajanjakso, jona rahoitustuki on Kreikan saatavilla lainanantajien välisen sopimuksen ja euroalueen lainajärjestelysopimuksen nojalla, poikkeaa muista siltä osin kuin on kyse kustakin näihin välineisiin osallistuvasta jäsenvaltiosta.

(11) Euroalueen 17 jäsenvaltion valtionvarainministerit allekirjoittivat 11 päivänä heinäkuuta 2011 sopimuksen Euroopan vakausmekanismin (EVM) perustamisesta. Tämän sopimuksen mukaisesti, joka tehtiin Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 136 artiklan muuttamisesta niitä jäsenvaltioita koskevaa vakausmekanismia varten, joiden rahayksikkö on euro, 25 päivänä maaliskuuta 2011 annetun Eurooppa-neuvoston päätöksen 2011/199/EU [1] perusteella, EVM ottaa vuoteen 2013 mennessä hoitaakseen tällä hetkellä Euroopan rahoitusvakausvälineellä (ERVV) ja Euroopan rahoituksenvakausmekanismilla (ERVM) hoidettavat tehtävät. EVM olisi sen vuoksi otettava huomioon jo tässä asetuksessa.

(12) Eurooppa-neuvosto suhtautui 23 ja 24 päivänä kesäkuuta 2011 antamissaan päätelmissä myönteisesti komission aikomukseen parantaa Kreikan lainaohjelman ja unionin varojen välistä synergiaa ja tuki pyrkimyksiä lisätä Kreikan valmiuksia käyttää sen unionilta saamia varoja parantaakseen kasvua ja työllisyyttä keskittymällä kilpailukyvyn tehostumiseen ja uusien työpaikkojen luomiseen. Se piti tervetulleena ja tuki myös sitä, että komissio valmistelee yhdessä jäsenvaltioiden kanssa kattavan ohjelman Kreikalle annettavasta teknisestä avusta. Tällä Euroopan aluekehitysrahastoa, Euroopan sosiaalirahastoa ja koheesiorahastoa koskevista yleisistä säännöksistä 11 päivänä heinäkuuta 2006 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1083/2006 [2] muutoksella edistetään osaltaan tällaisia synergiapyrkimyksiä.

(13) Unionin varainhoidon helpottamiseksi, jäsenvaltioihin ja alueisiin tehtävien investointien nopeuttamiseksi ja koheesiopolitiikan toteuttamiseen tarvittavan rahoituksen saatavuuden helpottamiseksi on tarpeen sallia perustelluissa tapauksissa, väliaikaisesti ja vaikuttamatta vuosien 2014–2020 ohjelmakauteen, että rakennerahastoista ja koheesiorahastosta maksettavia välimaksuja ja loppumaksuja korotetaan sellaisten jäsenvaltioiden osalta, joilla on vakavia vaikeuksia rahoitusvakautensa osalta ja jotka ovat pyytäneet tämän toimenpiteen soveltamista omalta osaltaan, määrällä, joka on 10 prosenttiyksikköä suurempi kuin kunkin toimintalinjan osalta sovellettava osarahoitusosuus. Vaadittavaa kansallista rahoitusta vähennetään tämän seurauksena vastaavasti. Mainitun korotuksen väliaikaisuudesta johtuen ja jotta alkuperäiset osarahoitusosuudet pidetään ennallaan viiteyksikkönä, jonka perusteella väliaikaisesti korotetut määrät lasketaan, mekanismin soveltamisesta johtuvia muutoksia ei olisi otettava huomioon toimenpideohjelmaan sisältyvässä rahoitussuunnitelmassa. Toimenpideohjelmia voi kuitenkin olla tarpeen saattaa ajan tasalle, jotta rahastojen varat keskitetään kilpailukykyyn, kasvuun ja työllisyyteen ja jotta ohjelmien kohteet ja tavoitteet mukautetaan saatavilla olevan kokonaisrahoituksen vähentymiseen.

(14) Jäsenvaltion, joka haluaa käyttää hyväkseen asetuksen (EY) N:o 1083/2006 77 artiklan 2 kohdan mukaista poikkeusta, on komissiolle osoitetussa tätä koskevassa pyynnössään ilmoitettava selvästi päivä, josta alkaen se katsoo poikkeuksen olevan perusteltu. Asianomaisen jäsenvaltion olisi komissiolle osoitetussa pyynnössään annettava kaikki tarvittavat tiedot, jotta sen makrotaloudellista ja julkistaloudellista tilannetta koskevien tietojen perusteella voidaan todeta, ettei kansalliseen rahoitukseen vaadittuja varoja ole saatavilla. Sen olisi myös osoitettava, että poikkeuksen mukainen maksujen korotus on tarpeen toimenpideohjelmien toteutuksen jatkamisen turvaamiseksi ja että varojen hyödyntämiseen liittyvät ongelmat ovat edelleen olemassa asetuksen (EY) N:o 1083/2006 liitteessä III säädettyjen osarahoitukseen sovellettavien enimmäismäärien käytöstä huolimatta. Asianomaisen jäsenvaltion olisi myös viitattava asiaankuuluvaan neuvoston päätökseen tai muuhun säädökseen, jonka perusteella se on oikeutettu käyttämään poikkeusta hyväkseen. Komission olisi tarkistettava, ovatko toimitetut tiedot oikeita, ja sen olisi voitava vastustaa pyyntöä 30 päivän kuluessa pyynnön esittämisestä. Jotta poikkeus olisi tehokas ja toimiva, olisi oletettava, että jäsenvaltion pyyntö on perusteltu, jos komissio ei vastusta sitä. Komissiolle olisi kuitenkin annettava valtuudet hyväksyä täytäntöönpanosäädöksellä päätös vastustaa jäsenvaltion pyyntöä, jolloin komission olisi perusteltava päätöksensä.

(15) Säännöt, jotka koskevat toimintaohjelmien välimaksujen ja loppumaksujen laskemista ajanjaksona, jona jäsenvaltiot saavat rahoitustukea rahoitusvakauteensa kohdistuvien vakavien vaikeuksien vuoksi, olisi tarkistettava tämän mukaisesti.

(16) On tarpeen varmistaa, että niiden korotettujen määrien käytöstä, jotka asetetaan asetuksen (EY) N:o 1083/2006 77 artiklan 2 kohtaan perustuvan poikkeuksen nojalla niiden jäsenvaltioiden saataville, jotka saavat välimaksujen ja loppumaksujen väliaikaisen korotuksen hyväkseen, raportoidaan asianmukaisesti.

(17) Sen ajanjakson loputtua, jona rahoitustuki on ollut saatavilla, voi asetuksen (EY) N:o 1083/2006 48 artiklan 3 kohdan mukaisesti tehtävissä arvioinneissa olla tarpeen tarkastella muun muassa sitä, vaikeuttaako kansallisen osarahoituksen alentaminen merkittävällä tavalla alun perin asetettujen tavoitteiden saavuttamista. Tällainen arviointi voi johtaa toimintaohjelman tarkistamiseen.

(18) Koska kansainvälisiin finanssimarkkinoihin vaikuttava ennennäkemätön kriisi ja talouden laskusuhdanne, jotka ovat vakavalla tavalla vahingoittaneet useiden jäsenvaltioiden rahoitusvakautta, edellyttävät nopeaa toimintaa koko talouteen kohdistuvien vaikutusten torjumiseksi, tämän asetuksen olisi tultava voimaan mahdollisimman pian. Ottaen huomioon asianomaisten jäsenvaltioiden

[1] EUVL L 91, 6.4.2011, s. 1.
[2] EUVL L 210, 31.7.2006, s. 25.

poikkeukselliset olosuhteet sitä olisi sovellettava takautuvasti sitä pyytäneen jäsenvaltion tilanteesta riippuen joko varainhoitovuodesta 2010 tai päivästä, jona rahoitustuki asetettiin saataville, ajanjaksoihin, joina jäsenvaltiot ovat saaneet rahoitustukea unionilta tai muilta euroalueen jäsenvaltioilta rahoitusvakauteensa kohdistuneiden vakavien vaikeuksien vuoksi.

(19) Jos välimaksujen ja loppumaksujen väliaikaista korotusta suunnitellaan asetuksen (EY) N:o 1083/2006 77 artiklan 2 kohtaan perustuvan poikkeuksen mukaisesti, sitä olisi tarkasteltava myös yhdessä kaikkia jäsenvaltioita koskevien talousarviorajoitusten kanssa, mikä olisi otettava asianmukaisesti huomioon Euroopan unionin yleisessä talousarviossa. Lisäksi sen soveltaminen olisi rajattava ajallisesti, koska mekanismin pääasiallinen tarkoitus on puuttua erityisiin nykyhetken ongelmiin. Sen vuoksi mekanismin soveltaminen olisi aloitettava 1 päivänä tammikuuta 2010, ja sen kesto olisi rajattava 31 päivään joulukuuta 2013 asti.

(20) Sen vuoksi asetusta (EY) N:o 1083/2006 olisi muutettava tämän mukaisesti,

OVAT HYVÄKSYNEET TÄMÄN ASETUKSEN:

1 artikla

Korvataan asetuksen (EY) N:o 1083/2006 77 artikla seuraavasti:

"77 artikla

Välimaksujen ja loppumaksujen laskemista koskevat yhteiset säännöt

1. Välimaksut ja loppumaksut lasketaan soveltaen asianomaista toimenpideohjelmaa koskevassa päätöksessä säädettyä osarahoitusosuutta kunkin toimintalinjan osalta tukikelpoisiin menoihin, jotka on ilmoitettu kyseisen toimintalinjan osalta kussakin todentamisviranomaisen todentamassa menoilmoituksessa.

2. Poiketen siitä, mitä 53 artiklan 2 kohdassa ja 53 artiklan 4 kohdan toisessa virkkeessä säädetään, ja poiketen liitteessä III säädetyistä enimmäismääristä, välimaksuja ja loppumaksuja korotetaan siten, että ne ovat, tuen enimmäismäärää ylittämättä, 10 prosenttiyksikköä suuremmat kuin kuhunkin toimintalinjaan sovellettava osarahoitusosuus, ja tätä sovelletaan kussakin sellaisessa todennetussa menoilmoituksessa hiljattain ilmoitettuun tukikelpoisten menojen määrään, joka on toimitettu ajanjaksona, jona jäsenvaltio täyttää jonkin seuraavista edellytyksistä:

a) sen saataville on asetettu rahoitustukea Euroopan rahoituksenvakautusmekanismin perustamisesta 11 päivänä toukokuuta 2010 annetun neuvoston asetuksen (EU) N:o 407/2010 (*) mukaisesti, tai muut euroalueen jäsenvaltiot ovat asettaneet sen saataville rahoitustukea ennen mainitun asetuksen voimaantuloa;

b) sen saataville on asetettu keskipitkän ajan rahoitustukea järjestelystä keskipitkän ajan rahoitustuen myöntämiseksi jäsenvaltioiden maksutaseille 18 päivänä helmikuuta 2002 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 332/2002 (**) mukaisesti;

c) sen saataville on asetettu rahoitustukea Euroopan vakausmekanismin perustamisesta tehdyn sopimuksen mukaisesti sen jälkeen, kun sopimus on tullut voimaan.

3. Jäsenvaltion, joka haluaa käyttää hyväkseen 2 kohdassa säädettyä poikkeusta, on esitettävä kirjallinen pyyntö komissiolle viimeistään 21 päivänä helmikuuta 2012 tai kahden kuukauden kuluessa päivästä, jona tämä jäsenvaltio täyttää jonkin 2 kohdassa tarkoitetun edellytyksen.

4. Jäsenvaltion on 3 kohdan mukaisessa pyynnössään perusteltava poikkeuksen tarve toimittamalla seuraavat tiedot, jotka tarvitaan sen toteamiseksi, että:

a) kansalliseen rahoitukseen vaadittuja varoja ei ole sen makrotaloudellista ja julkistaloudellista tilannetta koskevien tietojen mukaan saatavilla;

b) 2 kohdassa tarkoitettu maksujen korotus on tarpeen, jotta voidaan turvata toimenpideohjelmien jatkuva toteutus;

c) ongelmat ovat edelleen olemassa siitä huolimatta, että liitteessä III säädetyt osarahoitukseen sovellettavat enimmäismäärät on käytetty;

d) jäsenvaltio kuuluu jonkin 2 kohdan a, b tai c alakohdassa mainitun edellytyksen piiriin, viittaamalla neuvoston päätökseen ja muuhun säädökseen sekä mainitsemalla tarkan päivämäärän, josta alkaen rahoitustuki on asetettu jäsenvaltion saataville.

Komissio tarkistaa, onko 2 kohdan mukaisen poikkeuksen myöntäminen toimitettujen tietojen perusteella perusteltua. Komissiolla on 30 päivää pyynnön esittämispäivästä aikaa vastustaa toimitettujen tietojen oikeellisuutta.

Jos komissio päättää vastustaa jäsenvaltion pyyntöä, se hyväksyy täytäntöönpanosäädöksenä päätöksen asiasta ja perustelee päätöksensä.

Jäsenvaltion 3 kohdassa tarkoitettua poikkeusta koskevan pyynnön katsotaan olevan perusteltu, jos komissio ei vastusta sitä.

5. Jäsenvaltion pyynnössä on myös eriteltävä 2 kohdassa säädetyn poikkeuksen aiottu käyttö ja annettava tietoja suunnitelluista täydentävistä toimenpiteistä varojen keskittämiseksi kilpailukykyyn, kasvuun ja työllisyyteen sekä tarvittaessa toimintaohjelmien muutoksesta.

6. Edellä 2 kohdassa säädettyä poikkeusta ei sovelleta 31 päivän joulukuuta 2013 jälkeen toimitettuihin menoilmoituksiin.

7. Jos välimaksut ja loppumaksut lasketaan sen jälkeen, kun jäsenvaltio ei voi enää saada 2 kohdassa tarkoitettua rahoitustukea, komissio ei ota huomioon mainitun kohdan mukaisesti maksettuja korotettuja määriä.

Nämä määrät on kuitenkin otettava huomioon 79 artiklan 1 kohtaa sovellettaessa.

8. Edellä olevan 2 kohdan soveltamisen tuloksena korotetut välimaksut asetetaan mahdollisimman pian hallintoviranomaisen saataville ja niitä saa käyttää ainoastaan toimenpideohjelman täytäntöönpanoon tarvittaviin maksuihin.

9. Jäsenvaltioiden on 29 artiklan 1 kohdan mukaisten strategisten kertomusten yhteydessä toimitettava komissiolle asianmukaiset tiedot tämän artiklan 2 kohdassa säädetyn poikkeuksen käytöstä ja osoitettava, miten tuen korotettu määrä on osaltaan edistänyt kilpailukykyä, kasvua ja työllisyyttä asianomaisessa jäsenvaltiossa. Komission on otettava nämä tiedot huomioon laadittaessa 30 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua strategista kertomusta.

10. Sen estämättä, mitä 2 kohdassa säädetään, välimaksuina ja loppumaksuina maksettu unionin rahoitusosuus ei kuitenkaan saa olla suurempi kuin julkinen rahoitusosuus ja kullekin toimintalinjalle rahastoista myönnetyn tuen enimmäismäärä sellaisena kuin se on vahvistettu komission tekemässä toimenpideohjelman hyväksymistä koskevassa päätöksessä.

11. Edellä olevia 2-9 kohtaa ei sovelleta Euroopan alueiden välisen yhteistyön tavoitteen mukaisiin toimintaohjelmiin.

(*) EUVL L 118, 12.5.2010, s. 1.
(**) EYVL L 53, 23.2.2002, s. 1.”.

2 artikla

Tämä asetus tulee voimaan päivänä, jona se julkaistaan *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

Sitä sovelletaan kuitenkin takautuvasti seuraaviin jäsenvaltioihin: Irlantiin, Kreikkaan ja Portugaliin päivästä, jona rahoitustuki on asetettu näiden jäsenvaltioiden saataville asetuksen (EY) N:o 1083/2006 77 artiklan 2 kohdan mukaisesti, ja Unkariin, Latviaan ja Romaniaan 1 päivästä tammikuuta 2010.

Tämä asetus on kaikilta osiltaan velvoittava, ja sitä sovelletaan sellaisenaan kaikissa jäsenvaltioissa.

Tehty Strasbourgissa 13 päivänä joulukuuta 2011.

Euroopan parlamentin puolesta
Puhemies
J. BUZEK

Neuvoston puolesta
Puheenjohtaja
M. SZPUNAR

DIREKTIIVIT

EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON DIREKTIIVI 2011/95/EU,

annettu 13 päivänä joulukuuta 2011,

vaatimuksista kolmansien maiden kansalaisten ja kansalaisuudettomien henkilöiden määrittelemiseksi kansainvälistä suojelua saaviksi henkilöiksi, pakolaisten ja henkilöiden, jotka voivat saada toissijaista suojelua, yhdenmukaiselle asemalle sekä myönnetyn suojelun sisällölle

(uudelleenlaadittu)

EUROOPAN PARLAMENTTI JA EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, jotka

ottavat huomioon Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen ja erityisesti sen 78 artiklan 2 kohdan a ja b alakohdan,

ottavat huomioon Euroopan komission ehdotuksen,

ottavat huomioon Euroopan talous- ja sosiaalikomitean lausunnon [1],

noudattavat tavallista lainsäätämisjärjestystä [2],

sekä katsovat seuraavaa:

(1) Kolmansien maiden kansalaisten ja kansalaisuudettomien henkilöiden määrittelyä pakolaisiksi tai muuta kansainvälistä suojelua tarvitseviksi henkilöiksi koskevista vähimmäisvaatimuksista sekä myönnetyn suojelun sisällöstä 29 päivänä huhtikuuta 2004 annettuun neuvoston direktiiviin 2004/83/EY [3] on tehtävä useita huomattavia muutoksia. Mainittu direktiivi olisi selkeyden vuoksi laadittava uudelleen.

(2) Turvapaikka-asioita koskeva yhteinen politiikka, johon sisältyy yhteinen eurooppalainen turvapaikkajärjestelmä, on olennainen osa Euroopan unionin tavoitetta muodostaa asteittain vapauteen, turvallisuuteen ja oikeuteen perustuva alue, joka on avoin henkilöille, jotka olosuhteiden pakosta joutuvat oikeutetusti hakemaan suojelua unionista.

(3) Eurooppa-neuvosto päätti Tampereella 15 ja 16 päivänä lokakuuta 1999 pidetyssä erityiskokouksessaan pyrkiä kohti yhteistä eurooppalaista turvapaikkajärjestelmää, joka perustuu 28 päivänä heinäkuuta 1951 tehdyn, pakolaisten oikeusasemaa koskevan Geneven yleissopimuksen, jäljempänä 'Geneven yleissopimus', sellaisena kuin se on täydennettynä 31 päivänä tammikuuta 1967 tehdyllä New Yorkin pöytäkirjalla, jäljempänä 'pöytäkirja', täysimääräiseen ja kokonaisvaltaiseen soveltamiseen, ja näin vahvistaa palauttamiskiellon periaatteen ja varmistaa, ettei ketään palauteta vainottavaksi.

(4) Geneven yleissopimus ja pöytäkirja ovat pakolaisten suojelua koskevan kansainvälisen oikeudellisen järjestelmän kulmakivi.

(5) Tampereen Eurooppa-neuvoston päätelmien mukaan yhteisen eurooppalaisen turvapaikkajärjestelmän olisi käsitettävä lyhyellä aikavälillä pakolaisaseman tunnustamista ja sisältöä koskevien sääntöjen lähentäminen.

(6) Tampereen päätelmissä todetaan myös, että pakolaisasemaa koskevia sääntöjä olisi täydennettävä toissijaista suojelua koskevilla toimenpiteillä, joiden avulla tällaista suojelua tarvitsevalle henkilölle myönnetään asianmukainen asema.

(7) Yhteisen eurooppalaisen turvapaikkajärjestelmän ensimmäinen vaihe on nyt saavutettu. Marraskuun 4 päivänä 2004 kokoontunut Eurooppa-neuvosto hyväksyi Haagin ohjelman, jossa asetetaan vapauden, turvallisuuden ja oikeuden alueella vuosina 2005–2010 toteutettavat tavoitteet. Tätä varten Haagin ohjelmassa kehotettiin Euroopan komissiota saattamaan päätökseen ensimmäisen vaiheen oikeudellisten välineiden arviointi ja esittämään toisen vaiheen välineitä ja toimenpiteitä koskevat ehdotukset Euroopan parlamentille ja neuvostolle niin, että ne voidaan hyväksyä ennen vuoden 2010 loppua.

(8) Eurooppa-neuvosto totesi 15 ja 16 päivänä lokakuuta 2008 hyväksytyssä Euroopan maahanmuutto- ja turvapaikkasopimuksessa, että jäsenvaltioiden välillä on suuria eroja suojelun myöntämisessä ja sen muodoissa, ja pyysi tekemään uusia aloitteita Haagin ohjelman mukaisen yhteisen eurooppalaisen turvapaikkajärjestelmän viimeistelemiseksi ja sitä kautta entistä korkeampitasoisen suojelun tarjoamiseksi.

---

[1] EUVL C 18, 19.1.2011, s. 80.

[2] Euroopan parlamentin kanta, vahvistettu 27. lokakuuta 2011 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä), ja neuvoston päätös, annettu 24. marraskuuta 2011.

[3] EUVL L 304, 30.9.2004, s. 12.

(9) Eurooppa-neuvosto totesi Tukholman ohjelmassa pyrkivänsä edelleen päättäväisesti saamaan aikaan viimeistään vuoteen 2012 mennessä yhteisen suojelun ja solidaarisuuden alueen, joka perustuu yhteiseen turvapaikkamenettelyyn ja kansainvälistä suojelua nauttivien henkilöiden yhdenmukaiseen asemaan Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 78 artiklan mukaisesti.

(10) Toteutettujen arviointien tulosten perusteella on asianmukaista vahvistaa tässä vaiheessa periaatteet, joihin direktiivi 2004/83/EY perustuu, sekä pyrkiä korkeampien vaatimusten pohjalta lähentämään edelleen kansainvälisen suojelun tunnustamista ja sisältöä koskevia sääntöjä.

(11) Euroopan pakolaisrahaston ja Euroopan turvapaikka-asioiden tukiviraston resursseja olisi käytettävä, jotta yhteisen eurooppalaisen turvapaikkajärjestelmän toisessa vaiheessa asetettujen vaatimusten täytäntöönpanossa voidaan asianmukaisesti tukea jäsenvaltioita, erityisesti niitä jäsenvaltioita, joiden turvapaikkajärjestelmään kohdistuu erityisiä ja suhteettoman suuria paineita ennen kaikkea niiden sijainnin tai väestötilanteen vuoksi.

(12) Tämän direktiivin päätavoitteena on toisaalta varmistaa se, että jäsenvaltioissa sovelletaan yhteisiä perusteita kansainvälistä suojelua todella tarvitsevien henkilöiden yksilöimiseen, ja toisaalta se, että nämä henkilöt saavat vähimmäistason mukaiset edut kaikissa jäsenvaltioissa.

(13) Pakolaisaseman ja toissijaisen suojeluaseman tunnustamista ja sisältöä koskevien sääntöjen lähentämisen pitäisi osaltaan vähentää kansainvälistä suojelua hakevien liikkumista jäsenvaltiosta toiseen, siltä osin kuin se johtuu pelkästään jäsenvaltioiden lainsäädäntöjen välisistä eroavuuksista.

(14) Jäsenvaltioilla olisi oltava oikeus säätää tai pitää voimassa suotuisampia säännöksiä kuin tässä direktiivissä vahvistetut vaatimukset kolmansien maiden kansalaisille tai kansalaisuudettomille henkilöille, jotka pyytävät kansainvälistä suojelua jostakin jäsenvaltiosta, silloin kun pyynnön katsotaan perustuvan siihen, että kyseessä on joko Geneven yleissopimuksen 1 artiklan A kohdassa tarkoitettu pakolainen tai henkilö, joka voi saada toissijaista suojelua.

(15) Tätä direktiiviä ei sovelleta sellaisiin kolmansien maiden kansalaisiin tai kansalaisuudettomiin henkilöihin, joiden annetaan jäädä jäsenvaltioiden alueelle myötätunnosta tai yksilöllisistä inhimillisistä syistä eikä kansainvälisen suojelun tarpeen perusteella.

(16) Tässä direktiivissä kunnioitetaan perusoikeuksia ja otetaan huomioon erityisesti Euroopan unionin perusoikeuskirjassa tunnustetut periaatteet. Tällä direktiivillä pyritään erityisesti varmistamaan ihmisarvon kunnioitus sekä turvapaikanhakijoiden ja heidän mukanaan tulevien perheenjäsenten oikeus turvapaikkaan ja edistämään Euroopan unionin perusoikeuskirjan 1, 7, 11, 14, 15, 16, 18, 21, 24, 34 ja 35 artiklan soveltamista, ja se olisi näin ollen pantava täytäntöön niiden mukaisesti.

(17) Tämän direktiivin soveltamisalaan kuuluvien henkilöiden kohtelun osalta jäsenvaltioita sitovat sellaisista kansainvälisen oikeuden välineistä johtuvat sitoumukset, joiden osapuolia ne ovat, ja erityisesti ne, joilla kielletään syrjintä.

(18) Soveltaessaan tätä direktiiviä jäsenvaltioiden olisi otettava ensisijaisesti huomioon lapsen etu lapsen oikeuksista vuonna 1989 tehdyn Yhdistyneiden Kansakuntien yleissopimuksen mukaisesti. Jäsenvaltioiden olisi lapsen etua arvioidessaan otettava asiaankuuluvasti huomioon erityisesti perheen yhtenäisyyden periaate, alaikäisen hyvinvointi ja sosiaalinen kehitys, turvallisuusnäkökohdat sekä alaikäisen näkemykset hänen ikänsä ja kehitystasonsa mukaisesti.

(19) On tarpeen laajentaa perheenjäsenten käsitettä ottaen huomioon riippuvuussuhteen erityisolosuhteet ja lapsen etuun kiinnitettävä erityishuomio.

(20) Tämä direktiivi ei rajoita Euroopan unionista tehtyyn sopimukseen ja Euroopan unionin toiminnasta tehtyyn sopimukseen liitetyn, Euroopan unionin jäsenvaltioiden kansalaisten turvapaikasta tehdyn pöytäkirjan soveltamista.

(21) Pakolaisaseman tunnustaminen on toteava toimenpide.

(22) Yhdistyneiden Kansakuntien pakolaisasiain päävaltuutetun kanssa käytävät keskustelut voivat antaa jäsenvaltioille arvokkaita suuntaviivoja niiden määritellessä pakolaisasemaa Geneven yleissopimuksen 1 artiklan mukaisesti.

(23) Olisi laadittava vaatimukset pakolaisaseman määrittelylle ja sisällölle ohjeeksi jäsenvaltioiden toimivaltaisille kansallisille elimille Geneven yleissopimuksen soveltamista varten.

(24) On tarpeen ottaa käyttöön yhteiset perusteet, joiden mukaisesti turvapaikanhakijoille myönnetään Geneven yleissopimuksen 1 artiklassa tarkoitettu pakolaisasema.

(25) Erityisesti on tarpeen ottaa käyttöön seuraavat yhteiset käsitteet: kansainvälisen suojelun tarpeen ilmeneminen *sur place* -tilanteessa, haitan aiheuttajat ja suojelu, suojelu alkuperämaassa ja vaino, myös vainon syyt.

(26) Suojelun tarjoajia voivat olla valtio tai sellaiset tässä direktiivissä asetetut edellytykset täyttävät puolueet tai järjestöt, kansainväliset järjestöt mukaan luettuina, jotka pitävät valtioon sisältyvää aluetta tai laajempaa osaa valtion alueesta valvonnassaan, jos ne ovat halukkaita ja kykeneviä tarjoamaan suojelua. Tällaisen suojelun pitäisi olla tehokasta ja luonteeltaan pysyvää.

(27) Alkuperämaassa vainoa tai vakavaa haittaa vastaan tarjottavan suojelun pitäisi olla tosiasiallisesti hakijan saatavilla alkuperämaan osassa, mihin hän voi turvallisesti ja laillisesti matkustaa, mihin hänellä on pääsy ja mihin hänen voidaan kohtuudella olettaa jäävän. Kun valtio tai valtion viranomaiset harjoittavat vainoa tai aiheuttavat vakavaa haittaa, ennakko-oletuksena olisi oltava, ettei suojelua tosiasiallisesti ole hakijan saatavilla. Kun hakija on ilman huoltajaa oleva alaikäinen, tämän edun mukaisten hoitoja huoltojärjestelyjen saatavuuden olisi kuuluttava sen arviointiin, onko tätä suojelua tosiasiallisesti saatavilla.

(28) Arvioidessaan alaikäisten tekemiä hakemuksia kansainvälisen suojelun saamiseksi jäsenvaltioiden olisi tarpeen ottaa huomioon erityisesti lapsiin kohdistuvat vainon muodot.

(29) Yksi edellytyksistä Geneven yleissopimuksen 1 artiklan A kohdassa tarkoitetun pakolaisaseman myöntämiselle on syy-yhteys vainon syiden eli rodun, uskonnon, kansallisuuden, poliittisen mielipiteen tai tiettyyn yhteiskuntaluokkaan kuulumisen ja vainoksi katsottavien tekojen tai teot estävän suojelun puuttumisen välillä.

(30) On myös tarpeen ottaa käyttöön ”tiettyyn yhteiskunnalliseen ryhmään kuulumisen” perusteella tapahtuvan vainon yhteinen käsite. Tiettyä yhteiskunnallista ryhmää määriteltäessä hakijan sukupuolesta johtuvat seikat, sukupuoli-identiteetti ja seksuaalinen suuntautuminen mukaan lukien, jotka voivat liittyä tiettyihin oikeudellisiin perinteisiin ja tapoihin, jotka johtavat esimerkiksi sukuelinten silpomiseen, pakkosterilointiin tai pakkoaborttiin, olisi otettava asianmukaisesti huomioon, siinä määrin kuin ne liittyvät hakijan perusteltuun pelkoon joutua vainotuksi.

(31) Yhdistyneiden Kansakuntien tarkoitusperien ja periaatteiden vastaiset teot mainitaan Yhdistyneiden Kansakuntien peruskirjan johdanto-osassa ja 1 ja 2 artiklassa, ja ne sisältyvät muun muassa Yhdistyneiden Kansakuntien terrorismintorjuntaan liittyvistä toimenpiteistä antamiin päätöslauselmiin, joiden mukaan sekä terroriteot, -menetelmät ja -käytännöt että terroritekojen tietoinen rahoittaminen, suunnittelu ja tekoihin yllyttäminen ovat Yhdistyneiden Kansakuntien tarkoitusperien ja periaatteiden vastaisia tekoja.

(32) Jäljempänä 14 artiklassa tarkoitettu ’asema’ voi tarkoittaa myös pakolaisasemaa.

(33) Olisi myös laadittava vaatimukset toissijaisen suojeluaseman määrittelylle ja sisällölle. Toissijaisen suojelun olisi täydennettävä Geneven yleissopimuksessa vahvistettua pakolaisten suojelua, ja sen olisi oltava siihen nähden erillinen.

(34) On tarpeen ottaa käyttöön yhteiset perusteet, joiden nojalla kansainvälistä suojelua hakevat tunnustetaan henkilöiksi, jotka voivat saada toissijaista suojelua. Nämä perusteet olisi johdettava kansainvälisissä ihmisoikeusasiakirjoissa vahvistetuista velvollisuuksista ja jäsenvaltioissa voimassa olevista käytännöistä.

(35) Vaarat, joille jonkin maan väestö tai väestön osa on yleisesti alttiina, eivät tavallisesti itsessään aiheuta henkilökohtaista uhkaa, joka täyttäisi vakavan haitan edellytykset.

(36) Perheenjäsenet joutuvat yleensä pelkästään heillä pakolaiseen olevan suhteen perusteella sellaisen vainon kohteeksi, jonka perusteella voidaan myöntää pakolaisasema.

(37) Kansallisen turvallisuuden ja yleisen järjestyksen käsite kattaa myös tapaukset, joissa kolmannen maan kansalainen kuuluu kansainvälistä terrorismia tukevaan järjestöön tai tukee tällaista järjestöä.

(38) Päätettäessä oikeuksista tässä direktiivissä säädettyihin etuuksiin jäsenvaltioiden olisi otettava asiaankuuluvasti huomioon lapsen etu sekä ne erityisolosuhteet, jotka liittyvät kansainvälistä suojelua saavan henkilön niiden lähiomaisten, jotka ovat jo jäsenvaltiossa eivätkä ole tämän suojelua saavan henkilön perheenjäseniä, riippuvuussuhteeseen tähän henkilöön. Kun kansainvälistä suojelua saavan henkilön lähiomainen on naimisissa oleva alaikäinen, jonka puoliso ei ole tullut hänen mukanaan, alaikäisen etu voi poikkeuksellisissa olosuhteissa merkitä, että hänen pitäisi olla alkuperäisen perheensä kanssa.

(39) On tarpeen vastata Tukholman ohjelmassa esitettyyn kehotukseen ottaa käyttöön pakolaisten ja henkilöiden, jotka voivat saada toissijaista suojelua, yhdenmukainen asema, ja toissijaisen suojeluaseman saaneille henkilöille olisi tarpeellisia ja objektiivisesti perusteltuja poikkeuksia lukuun ottamatta myönnettävä samoin edellytyksin samat oikeudet ja etuudet, jotka pakolaisille myönnetään tämän direktiivin nojalla.

(40) Jäsenvaltiot voivat kansainvälisissä velvoitteissa asetetuissa rajoissa säätää, että työhön pääsyä, sosiaalihuoltoa, terveydenhuoltoa ja kotouttamispalveluja koskevien etuuksien myöntäminen edellyttää aiemmin myönnettyä oleskelulupaa.

(41) Jotta kansainvälistä suojelua saavat voivat paremmin käyttää tässä direktiivissä säädettyjä oikeuksia ja etuuksia, on tarpeen ottaa huomioon heidän erityistarpeensa ja heidän kohtaamansa kotoutumiseen liittyvät erityishaasteet. Edellä mainittujen seikkojen huomioon ottaminen ei yleensä saisi johtaa siihen, että kansainvälistä suojelua saavia kohdellaan suotuisammin kuin jäsenvaltioiden omia kansalaisia, sanotun kuitenkaan rajoittamatta jäsenvaltioiden mahdollisuutta säätää tai pitää voimassa suotuisampia säännöksiä.

(42) Tältä osin olisi erityisesti pyrittävä ratkaisemaan ongelmat, joiden vuoksi kansainvälistä suojelua saavat eivät tosiasiallisesti pysty osallistumaan työllisyys- ja ammattikoulutukseen muun muassa taloudellisista syistä.

(43) Tätä direktiiviä ei sovelleta jäsenvaltioilta koulutuksen edistämiseksi saataviin rahaetuuksiin.

(44) Olisi harkittava erityistoimia, joilla voitaisiin ratkaista tehokkaasti käytännön ongelmat, joita kansainvälistä suojelua saavat kohtaavat ulkomaisten tutkintojen, todistusten tai muiden muodollista pätevyyttä osoittavien asiakirjojen oikeaksi todistamisessa, erityisesti silloin, kun ongelmat johtuvat asiakirjojen puuttumisesta ja henkilöiden kyvyttömyydestä maksaa tunnustamismenettelyistä aiheutuvat kustannukset.

(45) Erityisesti sosiaalisen ahdingon välttämiseksi on asianmukaista antaa kansainvälistä suojelua saaville syrjimättömästi ja osana sosiaalihuoltoa riittävä huolenpito ja toimeentuloturva. Sosiaalihuollon osalta olisi kansallisessa lainsäädännössä säädettävä yksityiskohtaisista säännöistä, jotka koskevat perusetuuksien myöntämistä toissijaisen suojeluaseman saaneille henkilöille. Mahdollisuus rajoittaa tällainen apu perusetuuksiin on ymmärrettävä niin, että apu kattaa vähintään vähimmäistoimeentuloturvan sekä avun sairauden tai raskauden ja vanhemmuuden varalta, sikäli kuin nämä etuudet myönnetään kansallisessa lainsäädännössä omille kansalaisille.

(46) Olisi varmistettava, että kansainvälistä suojelua saavilla on mahdollisuus terveydenhuoltoon, sekä fyysinen terveydenhoito että mielenterveyspalvelut mukaan lukien.

(47) Pakolaisaseman saaneille henkilöille ja toissijaisen suojeluaseman saaneille henkilöille tarjottavissa kotouttamisohjelmissa, mukaan luettuina tarvittaessa kielikurssit ja tietojen antaminen suojeluasemaan liittyvistä yksilön oikeuksista ja velvollisuuksista kyseisessä jäsenvaltiossa, olisi mahdollisuuksien mukaan otettava huomioon heidän erityistarpeensa ja tilanteensa.

(48) Tämän direktiivin täytäntöönpanoa olisi arvioitava säännöllisesti ottaen huomioon erityisesti palauttamiskieltoa koskevien jäsenvaltioiden kansainvälisten velvoitteiden kehitys, jäsenvaltioiden työmarkkinoiden kehitys sekä kotouttamista koskevien yhteisten perusperiaatteiden kehittäminen.

(49) Jäsenvaltiot eivät voi riittävällä tavalla saavuttaa tämän direktiivin tavoitteita, jotka ovat vaatimusten vahvistaminen kansainvälisen suojelun myöntämiselle jäsenvaltioiden toimesta kolmansien maiden kansalaisille ja kansalaisuudettomille henkilöille, pakolaisten ja henkilöiden, jotka voivat saada toissijaista suojelua, yhdenmukaiselle asemalle sekä myönnettävän suojelun sisällölle, vaan ne voidaan direktiivin soveltamisalan laajuuden ja vaikutusten vuoksi saavuttaa paremmin unionin tasolla, joten unioni voi toteuttaa toimenpiteitä Euroopan unionista tehdyn sopimuksen 5 artiklassa vahvistetun toissijaisuusperiaatteen mukaisesti. Mainitussa artiklassa vahvistetun suhteellisuusperiaatteen mukaisesti tässä direktiivissä ei ylitetä sitä, mikä on näiden tavoitteiden saavuttamiseksi tarpeen.

(50) Euroopan unionista tehtyyn sopimukseen ja Euroopan unionin toiminnasta tehtyyn sopimukseen liitetyssä, Yhdistyneen kuningaskunnan ja Irlannin asemasta vapauden, turvallisuuden ja oikeuden alueen osalta tehdyssä pöytäkirjassa N:o 21 olevan 1 ja 2 artiklan sekä 4 a artiklan 1 kohdan mukaisesti nämä jäsenvaltiot eivät osallistu tämän direktiivin hyväksymiseen, direktiivi ei sido näitä jäsenvaltioita eikä sitä sovelleta näihin jäsenvaltioihin, sanotun kuitenkaan rajoittamatta mainitun pöytäkirjan 4 artiklan soveltamista.

(51) Euroopan unionista tehtyyn sopimukseen ja Euroopan unionin toiminnasta tehtyyn sopimukseen liitetyssä, Tanskan asemasta tehdyssä pöytäkirjassa N:o 22 olevan 1 ja 2 artiklan mukaisesti Tanska ei osallistu tämän direktiivin hyväksymiseen, direktiivi ei sido Tanskaa eikä sitä sovelleta Tanskaan.

(52) Velvollisuus saattaa tämä direktiivi osaksi kansallista lainsäädäntöä rajoittuu säännöksiin, joita on sisältönsä osalta muutettu direktiiviin 2004/83/EY nähden. Niiden säännösten, joita ei muuteta, saattaminen osaksi kansallista lainsäädäntöä tapahtuu mainitun direktiivin mukaisesti.

(53) Tällä direktiivillä ei ole vaikutusta jäsenvaltioiden velvollisuuteen noudattaa liitteessä I olevassa B osassa olevaa määräaikaa, jonka kuluessa niiden on saatettava direktiivi 2004/83/EY osaksi kansallista lainsäädäntöä,

OVAT HYVÄKSYNEET TÄMÄN DIREKTIIVIN:

I LUKU

YLEISET SÄÄNNÖKSET

1 artikla

Tavoite

Tämän direktiivin tavoitteena on vahvistaa vaatimukset kolmansien maiden kansalaisten ja kansalaisuudettomien henkilöiden määrittelemiseksi kansainvälistä suojelua saaviksi henkilöiksi, pakolaisten ja henkilöiden, jotka voivat saada toissijaista suojelua, yhdenmukaiselle asemalle sekä myönnetyn suojelun sisällölle.

2 artikla

Määritelmät

Tässä direktiivissä tarkoitetaan:

a) 'kansainvälisellä suojelulla' pakolaisasemaa ja toissijaista suojeluasemaa, sellaisina kuin ne on määritelty e ja g alakohdassa;

b) 'kansainvälistä suojelua saavalla' henkilöä, jolle on myönnetty pakolaisasema tai toissijainen suojeluasema, sellaisina kuin ne on määritelty e ja g alakohdassa;

c) 'Geneven yleissopimuksella' Genevessä 28 päivänä heinäkuuta 1951 tehtyä pakolaisten oikeusasemaa koskevaa yleissopimusta, sellaisena kuin se on muutettuna 31 päivänä tammikuuta 1967 tehdyllä New Yorkin pöytäkirjalla;

d) 'pakolaisella' kolmannen maan kansalaista, jolla on perusteltua aihetta pelätä joutuvansa vainotuksi rodun, uskonnon, kansallisuuden, poliittisten mielipiteiden tai tiettyyn yhteiskunnalliseen ryhmään kuulumisen vuoksi ja joka oleskelee kansalaisuusmaansa ulkopuolella ja on kykenemätön tai sellaisen pelon johdosta haluton turvautumaan sanotun maan suojaan, ja kansalaisuudetonta henkilöä, joka oleskelee entisen pysyvän asuinmaansa ulkopuolella edellä mainittujen seikkojen tähden ja on kykenemätön tai sanotun pelon vuoksi haluton palaamaan sinne ja jota 12 artikla ei koske;

e) 'pakolaisasemalla' kolmannen maan kansalaisen tai kansalaisuudettoman henkilön tunnustamista pakolaiseksi jäsenvaltiossa;

f) 'henkilöllä, joka voi saada toissijaista suojelua', kolmannen maan kansalaista tai kansalaisuudetonta henkilöä, jolle ei voida myöntää pakolaisasemaa mutta jonka suhteen on esitetty merkittäviä perusteita uskoa, että jos hänet palautetaan alkuperämaahansa tai kansalaisuudettoman henkilön ollessa kyseessä entiseen pysyvään asuinmaahansa, hän joutuisi todelliseen vaaraan kärsiä 15 artiklassa määriteltyä vakavaa haittaa, ja jota 17 artiklan 1 ja 2 kohta ei koske ja joka on kykenemätön tai sellaisen vaaran johdosta haluton turvautumaan sanotun maan suojaan;

g) 'toissijaisella suojeluasemalla' kolmannen maan kansalaisen tai kansalaisuudettoman henkilön tunnustamista jäsenvaltiossa henkilöksi, joka voi saada toissijaista suojelua;

h) 'kansainvälistä suojelua koskevalla hakemuksella' kolmannen maan kansalaisen tai kansalaisuudettoman henkilön esittämää pyyntöä saada suojelua jostakin jäsenvaltiosta, kun hakijan voidaan katsoa tarkoittavan pakolaisasemaa tai toissijaista suojeluasemaa ja kun hakija ei nimenomaisesti pyydä tämän direktiivin soveltamisalan ulkopuolelle jäävää muunlaista suojelua, jota voidaan pyytää erikseen;

i) 'hakijalla' kolmannen maan kansalaista tai kansalaisuudetonta henkilöä, joka on tehnyt kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen, josta ei vielä ole tehty lopullista päätöstä;

j) 'perheenjäsenillä', jos perhe on muodostettu jo alkuperämaassa, kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen osalta kansainvälistä suojelua saavan samassa jäsenvaltiossa oleskelevia seuraavia perheenjäseniä:

— kansainvälistä suojelua saavan aviopuoliso taikka avopuoliso, jolla on kiinteä suhde hakijaan, jos avopuolisot rinnastetaan aviopuolisoihin asianomaisen jäsenvaltion kolmansien maiden kansalaisia koskevassa lainsäädännössä tai käytännössä,

— ensimmäisessä luetelmakohdassa tarkoitettujen puolisoiden tai kansainvälistä suojelua saavan alaikäiset lapset, jos nämä ovat naimattomia, riippumatta siitä, ovatko he syntyneet avioliitossa vai avioliiton ulkopuolella tai onko heidät kansallisen lainsäädännön määritelmän mukaisesti adoptoitu,

— isä, äiti tai muu aikuinen, joka on vastuussa kansainvälistä suojelua saavasta henkilöstä joko lain tai asianomaisen jäsenvaltion käytännön mukaan, kun kansainvälistä suojelua saava henkilö on alaikäinen ja naimaton;

k) 'alaikäisellä' alle 18-vuotiasta kolmannen maan kansalaista tai kansalaisuudetonta henkilöä;

l) 'ilman huoltajaa olevalla alaikäisellä' alaikäistä, joka saapuu jäsenvaltioiden alueelle ilman hänestä joko lain tai asianomaisen jäsenvaltion käytännön mukaan vastuussa olevaa aikuista, niin kauan kuin hänellä ei tosiasiallisesti ole tällaista aikuista huolehtimassa hänestä, tai alaikäistä, joka on jäänyt ilman huoltajaa jäsenvaltioiden alueelle tultuaan;

m) 'oleskeluluvalla' jäsenvaltion viranomaisten myöntämää jäsenvaltion lainsäädännön mukaista lupaa, jonka perusteella kolmannen maan kansalaisella tai kansalaisuudettomalla henkilöllä on oikeus oleskella kyseisen jäsenvaltion alueella;

n) 'alkuperämaalla' yhtä tai useampaa kansalaisuusmaata tai, kansalaisuudettomien henkilöiden osalta, entistä pysyvää asuinmaata.

3 artikla

Suotuisammat säännökset

Jäsenvaltiot voivat säätää tai pitää voimassa suotuisampia säännöksiä sen määrittämiseksi, kuka määritellään pakolaiseksi tai henkilöksi, jolle voidaan antaa toissijaista suojelua, sekä kansainvälisen suojelun sisällön määrittelemiseksi, kunhan nämä säännökset ovat yhteensopivat tämän direktiivin kanssa.

II LUKU

KANSAINVÄLISTÄ SUOJELUA KOSKEVIEN HAKEMUSTEN ARVIOINTI

4 artikla

Tosiseikkojen ja olosuhteiden arviointi

1. Jäsenvaltiot voivat katsoa, että hakija on velvollinen esittämään mahdollisimman pian kaikki kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen perusteiksi tarvittavat seikat. Jäsenvaltio on velvollinen yhteistyössä hakijan kanssa arvioimaan kaikki hakemukseen liittyvät olennaiset seikat.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitetut seikat koostuvat hakijan lausumista sekä hakijan saatavissa olevista asiakirjoista, jotka koskevat hänen ikäänsä, taustaansa, myös asiaankuuluvien omaisten taustaa, henkilöllisyyttään, kansalaisuuttaan tai kansalaisuuksiaan, aikaisempaa tai aikaisempia asuinmaitaan ja -paikkojaan, aikaisempia turvapaikkahakemuksia, matkareittiään, matkustusasiakirjojaan sekä kansainvälisen suojelun hakemisen syitä.

3. Kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen arviointi on suoritettava tapauskohtaisesti, ja se käsittää:

a) kaikki alkuperämaahan silloin, kun jäsenvaltiot tekevät hakemusta koskevan päätöksen, liittyvät asiaan vaikuttavat tosiseikat, mukaan luettuina alkuperämaan lait ja asetukset ja tapa, jolla niitä sovelletaan;

b) hakijan esittämät asiaan vaikuttavat lausumat ja asiakirjat, mukaan luettuina tiedot siitä, onko hakija joutunut tai voiko hän joutua vainotuksi tai kärsimään vakavaa haittaa;

c) hakijan asema ja henkilökohtaiset olosuhteet, kuten tausta, sukupuoli ja ikä, jotta voidaan arvioida, onko hakijan henkilökohtaisten olosuhteiden perusteella niitä tekoja, joiden kohteeksi hakija on joutunut tai voisi joutua, pidettävä vainona tai vakavana haittana;

d) onko hakijan alkuperämaasta lähtemisen jälkeen toteuttamien toimien ainoana tai tärkeimpänä tarkoituksena ollut luoda edellytykset kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen tekemiselle, sen arvioimiseksi, asettaisivatko nämä toimet kyseisen henkilön vaaraan joutua vainotuksi tai kärsimään vakavaa haittaa, jos hänet palautetaan tähän maahan;

e) voidaanko hakijan kohtuudella olettaa turvautuvan sellaisen toisen maan suojaan, jonka kansalaisuuteen hänellä on oikeus.

4. Se seikka, että hakija on jo joutunut vainotuksi tai kärsimään vakavaa haittaa tai että häntä on suoraan uhattu vainolla tai tällaisella haitalla, on vakava osoitus hakijan perustellusta pelosta joutua vainotuksi tai todellisesta vaarasta joutua kärsimään vakavaa haittaa, jollei ole perusteltua syytä olettaa, ettei tämä vaino tai vakava haitta tule toistumaan.

5. Vaikka jäsenvaltiot soveltavat periaatetta, jonka mukaan hakijan velvollisuutena on esittää kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen perusteluiksi tarvittavat seikat, ja vaikka joidenkin hakijan lausumien seikkojen tueksi ei olisi esitetty asiakirjoja tai muita todisteita, näitä seikkoja ei tarvitse todentaa, jos seuraavat edellytykset täyttyvät:

a) hakija on todella yrittänyt esittää näyttöä hakemuksensa tueksi;

b) kaikki hakijan saatavissa olevat olennaiset seikat on esitetty ja muiden asiaan vaikuttavien seikkojen puuttumisesta on annettu tyydyttävä selitys;

c) hakijan lausumia pidetään johdonmukaisina ja uskottavina eivätkä ne ole ristiriidassa hänen tapaukseensa liittyvien saatavilla olevien tapauskohtaisten ja yleisten tietojen kanssa;

d) hakija on tehnyt kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksensa heti kun mahdollista, jollei hakija voi esittää uskottavia syitä sille, miksei hän ole toiminut näin; ja

e) hakija on todettu yleisesti uskottavaksi.

5 artikla

Kansainvälisen suojelun tarpeen ilmeneminen sur place -tilanteessa

1. Perusteltu aihe pelätä joutuvansa vainotuksi tai todellinen vaara joutua kärsimään vakavaa haittaa voi perustua alkuperämaasta lähdön jälkeisiin tapahtumiin.

2. Perusteltu aihe pelätä joutuvansa vainotuksi tai todellinen vaara joutua kärsimään vakavaa haittaa voi perustua toimiin, joihin hakija on osallistunut alkuperämaasta lähtönsä jälkeen, erityisesti jos todetaan, että kyseiset toimet perustuvat hakijan alkuperämaassaan omaksumaan vakaumukseen tai suuntautumiseen ja ilmentävät sitä.

3. Jäsenvaltiot voivat säätää, että hakemuksen myöhemmässä vaiheessa tehneelle hakijalle ei yleensä myönnetä pakolaisasemaa, jos vaara joutua vainotuksi perustuu olosuhteisiin, jotka hakija on itse aiheuttanut alkuperämaasta lähdön jälkeen, sanotun kuitenkaan rajoittamatta Geneven yleissopimuksen soveltamista.

6 artikla

Vainoa harjoittavat tai vakavaa haittaa aiheuttavat toimijat

Vainoa harjoittavia tai vakavaa haittaa aiheuttavia toimijoita voivat olla:

a) valtio;

b) valtiota tai huomattavaa osaa sen alueesta valvonnassaan pitävät puolueet tai järjestöt;

c) muut kuin valtiolliset toimijat, jos voidaan osoittaa, että a ja b alakohdassa mainitut toimijat, kansainväliset järjestöt mukaan luettuina, ovat kykenemättömiä tai haluttomia tarjoamaan 7 artiklassa määriteltyä suojelua vainoa tai vakavaa haittaa vastaan.

7 artikla

Suojelun tarjoajat

1. Suojelua vainoa tai vakavaa haittaa vastaan voivat tarjota ainoastaan

a) valtio tai

b) valtiota tai huomattavaa osaa sen alueesta valvonnassaan pitävät puolueet tai järjestöt, kansainväliset järjestöt mukaan luettuina,

edellyttäen että ne ovat halukkaita ja kykeneviä tarjoamaan suojelua 2 kohdan mukaisesti.

2. Suojelun vainoa tai vakavaa haittaa vastaan on oltava tehokasta ja luonteeltaan pysyvää. Tällaista suojelua tarjotaan yleensä silloin, kun 1 kohdan a ja b alakohdassa tarkoitetut toimijat toteuttavat kohtuullisia toimenpiteitä estääkseen vainon tai vakavan haitan muun muassa siten, että niillä on tehokas oikeusjärjestelmä vainoksi tai vakavaksi haitaksi katsottavien toimien toteamiseksi, niistä syytteeseen asettamiseksi ja niistä rankaisemiseksi, ja kun hakijalla on mahdollisuus saada tällaista suojelua.

3. Arvioidessaan, pitääkö kansainvälinen järjestö valvonnassaan valtiota tai huomattavaa osaa sen alueesta ja tarjoaako se 2 kohdassa kuvattua suojelua, jäsenvaltioiden on otettava huomioon kaikki asiaa koskevissa unionin säädöksissä mahdollisesti annettavat suuntaviivat.

8 artikla

Suojelu alkuperämaassa

1. Arvioidessaan kansainvälistä suojelua koskevaa hakemusta jäsenvaltiot voivat katsoa, että hakija ei ole kansainvälisen suojelun tarpeessa, jos hakijalla alkuperämaan jossakin osassa

a) ei ole perusteltua aihetta pelätä joutuvansa vainotuksi tai todellista vaaraa joutua kärsimään vakavaa haittaa tai

b) on mahdollisuus saada 7 artiklassa määriteltyä suojelua vainoa tai vakavaa haittaa vastaan

ja hän voi turvallisesti ja laillisesti matkustaa ja päästä maan kyseiseen osaan ja hänen voidaan kohtuudella olettaa jäävän sinne.

2. Tutkiessaan, onko hakijalla perusteltu aihe pelätä joutuvansa vainotuksi tai todellinen vaara joutua kärsimään vakavaa haittaa tai mahdollisuus saada suojelua vainoa tai vakavaa haittaa vastaan alkuperämaan jossakin osassa 1 kohdan mukaisesti, jäsenvaltioiden on tehdessään päätöksen hakemuksen johdosta kiinnitettävä huomiota alkuperämaan kyseisessä osassa vallitseviin yleisiin olosuhteisiin sekä hakijan henkilökohtaisiin olosuhteisiin 4 artiklan mukaisesti. Tätä varten jäsenvaltioiden on varmistettava, että asian kannalta merkityksellisistä lähteistä, kuten Yhdistyneiden Kansakuntien pakolaisasiain päävaltuutetulta ja Euroopan turvapaikka-asioiden tukivirastolta, hankitaan täsmällisiä ja ajan tasalla olevia tietoja.

III LUKU

MÄÄRITTELEMINEN PAKOLAISEKSI

9 artikla

Vainoksi katsottavat teot

1. Jotta tekoa pidetään Geneven yleissopimuksen 1 artiklan A kohdassa tarkoitettuna vainoksi katsottavana tekona, sen on oltava:

a) laatunsa tai toistuvuutensa vuoksi niin vakava, että se muodostaa vakavan loukkauksen ihmisten perusoikeuksia vastaan ja erityisesti niitä oikeuksia vastaan, joista ei voida poiketa ihmisoikeuksien ja perusvapauksien suojaamiseksi tehdyn eurooppalaisen yleissopimuksen 15 artiklan 2 kohdan nojalla; tai

b) kertymä erilaisia toimenpiteitä, joihin kuuluu ihmisoikeusloukkauksia, ja joka on riittävän vakava vaikuttaakseen yksilöön a alakohdassa tarkoitettua vastaavalla tavalla.

2. Edellä olevan 1 kohdan nojalla vainoksi katsottavat teot voivat olla muun muassa seuraavia:

a) fyysinen tai henkinen väkivalta, mukaan luettuna seksuaalinen väkivalta;

b) oikeudelliset, hallinnolliset ja poliisin toimintaan ja/tai lainkäyttöön liittyvät toimenpiteet, jotka ovat itsessään syrjiviä tai jotka toteutetaan syrjivällä tavalla;

c) kohtuuton tai syrjivä syytteeseen paneminen tai rankaiseminen;

d) muutoksenhakumahdollisuuden puuttuminen tai epääminen, minkä seurauksena on kohtuuton tai syrjivä rangaistus;

e) syytteeseen paneminen tai rankaiseminen sen johdosta, että henkilö kieltäytyy asepalveluksesta selkkauksessa, jossa asepalveluksen suorittaminen sisältäisi 12 artiklan 2 kohdassa säädettyjen poissulkemisen perusteiden soveltamisalaan kuuluvia rikoksia tai tekoja;

f) luonteeltaan sukupuoleen liittyvät tai lapsiin kohdistuvat teot.

3. Edellä olevan 2 artiklan d alakohdan mukaan 10 artiklassa mainittujen syiden ja tämän artiklan 1 kohdan nojalla vainoksi katsottavien tekojen tai teot estävän suojelun puuttumisen välillä on oltava yhteys.

10 artikla

Vainon syyt

1. Arvioidessaan vainon syitä jäsenvaltioiden on otettava huomioon seuraavat seikat:

a) rodun käsitteeseen kuuluvat erityisesti ihonväri, syntyperä tai kuuluminen tiettyyn etniseen ryhmään;

b) uskonnon käsitteeseen kuuluvat erityisesti teistiset, ei-teistiset ja ateistiset uskomukset, osallistuminen yksityisesti tai julkisesti, yksin tai yhdessä muiden kanssa muodolliseen uskonnonharjoittamiseen tai siitä pidättäytyminen, muut uskonnolliset toimet tai mielipiteet tai uskontoon perustuva tai uskonnon määräämä henkilökohtainen tai ryhmän käyttäytyminen;

c) kansallisuuden käsitettä ei ole ymmärrettävä ainoastaan tietyn valtion kansalaisuudeksi tai kansalaisuudettomuudeksi, vaan se käsittää erityisesti kuulumisen tiettyyn ryhmään, jota yhdistävät kulttuuri, etniset piirteet, kieli, sama maantieteellinen tai poliittinen alkuperä tai sen yhteys toisessa valtiossa asuvaan väestöön;

d) jotakin ryhmää pidetään tiettynä yhteiskunnallisena ryhmänä erityisesti, jos:

— ryhmän jäsenet jakavat jonkin luontaisen ominaisuuden tai heillä on yhteinen tausta, jota ei voida muuttaa, tai heille on yhteistä sellainen ominaisuus tai usko, joka on niin keskeinen osa identiteettiä tai omaatuntoa, ettei heitä pitäisi vaatia luopumaan siitä, ja

— ryhmällä on selvästi erottuva identiteetti asianomaisessa maassa, koska ympäröivä yhteiskunta mieltää sen erilaiseksi.

Alkuperämaan oloista riippuen tietty yhteiskunnallinen ryhmä voi olla ryhmä, jonka yhteisenä ominaisuutena on seksuaalinen suuntautuminen. Seksuaaliseen suuntautumiseen ei voida katsoa kuuluvan tekoja, joita jäsenvaltioiden lainsäädännön mukaan pidetään rikollisina. Sukupuoleen liittyvät seikat, sukupuoli-identiteetti mukaan luettuna, on otettava asianmukaisesti huomioon määritettäessä kuulumista tiettyyn yhteiskunnalliseen ryhmään tai tällaisen ryhmän piirteitä;

e) poliittisen mielipiteen käsitteeseen kuuluu erityisesti se, että hakijalla on mielipiteitä, ajatuksia tai uskomuksia 6 artiklassa mainituista mahdollisista vainoa harjoittavista toimijoista ja niiden politiikoista tai menetelmistä, riippumatta siitä, onko hakija toiminut näiden mielipiteiden, ajatusten tai uskomusten mukaisesti.

2. Arvioitaessa sitä, onko hakijan pelko joutua vainotuksi perusteltu, on asiaan vaikuttamatonta, onko hakijalla todellisuudessa niitä rotuun, uskontoon, kansallisuuteen taikka yhteiskunnalliseen tai poliittiseen ryhmään liittyviä piirteitä, jotka ovat johtaneet vainoon, jos vainon harjoittaja liittää kyseiset piirteet hakijaan.

11 artikla

Lakkaaminen

1. Kolmannen maan kansalainen tai kansalaisuudeton henkilö lakkaa olemasta pakolainen, jos hän:

a) on vapaaehtoisesti uudelleen turvautunut kansalaisuusvaltionsa suojelukseen; tai

b) menetettyään kansalaisuutensa on omasta vapaasta tahdostaan saanut sen takaisin; tai

c) on saanut toisen valtion kansalaisuuden ja saa uuden kansalaisuusvaltionsa suojelua; tai

d) on vapaaehtoisesti asettunut uudelleen asumaan maahan, josta hän oli lähtenyt tai jonka ulkopuolelle hän oli jäänyt vainon pelosta; tai

e) ei voi enää kieltäytyä ottamasta vastaan kansalaisuusvaltionsa suojelua, koska olosuhteet, joiden vallitessa hänet tunnustettiin pakolaiseksi, ovat lakanneet olemasta; tai

f) kansalaisuutta vailla olevana henkilönä voi palata entiseen pysyvään asuinmaahansa sen vuoksi, että olosuhteet, joiden vallitessa hänet tunnustettiin pakolaiseksi, ovat lakanneet olemasta.

2. Jäsenvaltioiden on 1 kohdan e ja f alakohdan osalta tarkasteltava, onko olosuhteiden muutos niin merkittävä ja pysyvä, ettei pakolaisella enää ole perusteltua aihetta pelätä joutuvansa vainotuksi.

3. Edellä olevaa 1 kohdan e ja f alakohtaa ei sovelleta pakolaiseen, joka voi aiemmin koetusta vainosta johtuvien pakottavien syiden perusteella kieltäytyä turvautumasta suojeluun kansalaisuusvaltiossaan tai, jos pakolainen on kansalaisuudeton henkilö, entisessä pysyvässä asuinmaassaan.

12 artikla

Poissulkeminen

1. Pakolaisasema jätetään myöntämättä kolmannen maan kansalaiselle tai kansalaisuudettomalle henkilölle, jos:

a) hän kuuluu Geneven yleissopimuksen 1 artiklan D kohdan soveltamisalaan ja saa suojelua tai apua muilta Yhdistyneiden Kansakuntien elimiltä tai toimistoilta kuin Yhdistyneiden Kansakuntien pakolaisasiain päävaltuutetulta. Kun tällainen suojelu tai apu on jostain syystä lakannut ilman, että tällaisen henkilön asemaa olisi lopullisesti ratkaistu Yhdistyneiden Kansakuntien yleiskokouksen hyväksymien asiaa koskevien päätöslauselmien mukaisesti, tällainen henkilö on suoraan oikeutettu tämän direktiivin mukaisiin etuihin;

b) hänellä on sen valtion, johon hän on asettunut asumaan, toimivaltaisten viranomaisten tunnustamat tämän valtion kansalaisuuteen liittyvät oikeudet ja velvollisuudet tai niitä vastaavat oikeudet ja velvollisuudet.

2. Pakolaisasema jätetään myöntämättä kolmannen maan kansalaiselle tai kansalaisuudettomalle henkilölle, jos on vakavaa aihetta epäillä, että hän on:

a) tehnyt rikoksen rauhaa vastaan, sotarikoksen tai rikoksen ihmisyyttä vastaan, siten kuin nämä rikokset on määritelty asiaankuuluvissa kansainvälisissä sopimuksissa;

b) tehnyt törkeän muun kuin poliittisen rikoksen turvapaikkamaan ulkopuolella ennen kuin hänet otettiin maahan pakolaisena eli ennen pakolaisaseman myöntämiseen perustuvan oleskeluluvan myöntämishetkeä; erityisen raa'at teot voidaan luokitella törkeiksi muiksi kuin poliittisiksi rikoksiksi, vaikka niillä väitettäisiin olleen poliittiset päämäärät;

c) syyllistynyt Yhdistyneiden Kansakuntien tarkoitusperien ja periaatteiden vastaisiin tekoihin Yhdistyneiden Kansakuntien peruskirjan johdanto-osassa sekä 1 ja 2 artiklassa esitetyn mukaisesti.

3. Edellä olevaa 2 kohtaa sovelletaan henkilöihin, jotka yllyttävät siinä mainittuihin rikoksiin tai tekoihin tai muulla tavoin osallistuvat niiden suorittamiseen.

IV LUKU

PAKOLAISASEMA

13 artikla

Pakolaisaseman myöntäminen

Jäsenvaltioiden on myönnettävä pakolaisasema sellaiselle kolmannen maan kansalaiselle tai kansalaisuudettomalle henkilölle, joka II ja III luvun mukaisesti täyttää pakolaisaseman myöntämisen edellytykset.

14 artikla

Pakolaisaseman peruuttaminen, lakkauttaminen tai uusimatta jättäminen

1. Kun kyseessä ovat direktiivin 2004/83/EY voimaantulon jälkeen tehdyt kansainvälistä suojelua koskevat hakemukset, jäsenvaltioiden on peruutettava, lakkautettava tai jätettävä uusimatta valtion elimen, hallinnollisen elimen, tuomioistuimen tai lainkäyttöelimen myöntämä kolmannen maan kansalaisen tai kansalaisuudettoman henkilön pakolaisasema, jos hän on 11 artiklan mukaisesti lakannut olemasta pakolainen.

2. Pakolaisaseman myöntäneen jäsenvaltion on yksilöllisesti osoitettava, että asianomainen henkilö on tämän artiklan 1 kohdan mukaisesti lakannut olemasta pakolainen tai ei ole koskaan ollut siinä tarkoitettu pakolainen, sanotun kuitenkaan rajoittamatta pakolaisen velvollisuutta ilmoittaa 4 artiklan 1 kohdan mukaisesti kaikki asiaan vaikuttavat seikat ja toimittaa hänen käytettävissään olevat asiaan vaikuttavat asiakirjat.

3. Jäsenvaltioiden on peruutettava, lakkautettava tai jätettävä uusimatta kolmannen maan kansalaisen tai kansalaisuudettoman henkilön pakolaisasema, jos asianomainen jäsenvaltio saa pakolaisaseman myöntämisen jälkeen selville, että

a) pakolaisasema olisi pitänyt jättää tai jätetään myöntämättä asianomaiselle 12 artiklan mukaisesti;

b) hänen vääristelemänsä tai salaamansa seikat, mukaan lukien väärien asiakirjojen toimittaminen, olivat ratkaisevia pakolaisaseman myöntämisen kannalta.

4. Jäsenvaltiot voivat peruuttaa, lakkauttaa tai jättää uusimatta valtion elimen, hallinnollisen elimen, tuomioistuimen tai lainkäyttöelimen pakolaiselle myöntämän aseman, kun

a) on perusteltua syytä olettaa, että hän on vaaraksi sen jäsenvaltion turvallisuudelle, jossa hän on;

b) hän on yhteiskunnalle vaarallinen kyseisessä jäsenvaltiossa, koska hänet on lainvoiman saaneella tuomiolla tuomittu erityisen törkeästä rikoksesta.

5. Jäsenvaltiot voivat 4 kohdassa kuvatuissa tilanteissa päättää olla myöntämättä asemaa pakolaiselle, jos tällaista päätöstä ei ole vielä tehty.

6. Henkilöillä, joihin sovelletaan 4 ja 5 kohtaa, on Geneven yleissopimuksen 3, 4, 16, 22, 31, 32 ja 33 artiklassa määrätyt tai niitä vastaavat oikeudet silloin, kun he ovat jäsenvaltiossa.

V LUKU

MÄÄRITTELEMINEN HENKILÖKSI, JOKA VOI SAADA TOISSIJAISTA SUOJELUA

15 artikla

Vakava haitta

Vakavalla haitalla tarkoitetaan seuraavia:

a) kuolemanrangaistus tai teloitus; tai

b) hakijan alkuperämaassa kokema kidutus tai epäinhimillinen tai halventava kohtelu tai rangaistus; tai

c) siviilihenkilön henkeä tai ruumiillista koskemattomuutta uhkaava vakava ja henkilökohtainen vaara, joka johtuu mielivaltaisesta väkivallasta kansainvälisen tai maan sisäisen aseellisen selkkauksen yhteydessä.

16 artikla

Lakkaaminen

1. Kolmannen maan kansalainen tai kansalaisuudeton henkilö lakkaa olemasta henkilö, joka voi saada toissijaista suojelua, jos toissijaisen suojelun myöntämiseen johtaneet olosuhteet ovat lakanneet olemasta tai muuttuneet siinä määrin, ettei suojelua enää tarvita.

2. Jäsenvaltioiden on 1 kohtaa soveltaessaan otettava huomioon, onko olosuhteiden muutos niin huomattava ja pysyvä, että henkilö, joka voi saada toissijaista suojelua, ei ole enää vaarassa joutua kärsimään vakavaa haittaa.

3. Edellä olevaa 1 kohtaa ei sovelleta toissijaisen suojeluaseman saaneeseen henkilöön, joka aiemmin koetusta vakavasta haitasta johtuvien pakottavien syiden perusteella voi kieltäytyä turvautumasta suojeluun kansalaisuusvaltiossaan tai, jos kyseessä on kansalaisuudeton henkilö, entisessä pysyvässä asuinmaassaan.

17 artikla

Poissulkeminen

1. Kolmannen maan kansalaista tai kansalaisuudetonta henkilöä ei katsota henkilöksi, joka voi saada toissijaista suojelua, jos on perusteltua syytä olettaa, että hän on:

a) tehnyt rikoksen rauhaa vastaan, sotarikoksen tai rikoksen ihmisyyttä vastaan, siten kuin nämä rikokset on määritelty asiaankuuluvissa kansainvälisissä sopimuksissa;

b) tehnyt törkeän rikoksen;

c) syyllistynyt Yhdistyneiden Kansakuntien tarkoitusperien ja periaatteiden vastaisiin tekoihin Yhdistyneiden Kansakuntien peruskirjan johdanto-osassa sekä 1 ja 2 artiklassa esitetyn mukaisesti;

d) vaaraksi sen jäsenvaltion yhteiskunnalle tai turvallisuudelle, jossa hän on.

2. Edellä olevaa 1 kohtaa sovelletaan henkilöihin, jotka yllyttävät siinä mainittuihin rikoksiin tai tekoihin tai muulla tavoin osallistuvat niiden suorittamiseen.

3. Jäsenvaltio voi katsoa, että kolmannen maan kansalainen tai kansalaisuudeton henkilö ei voi saada toissijaista suojelua, jos hän on ennen asianomaiseen jäsenvaltioon pääsyään tehnyt yhden tai useamman 1 kohdan soveltamisalaan kuulumattoman rikoksen, josta voitaisiin määrätä vankeusrangaistus, jos se olisi tehty kyseisessä jäsenvaltiossa, ja jos hän on jättänyt alkuperämaansa ainoastaan välttääkseen näistä rikoksista johtuvia seuraamuksia.

VI LUKU

TOISSIJAINEN SUOJELUASEMA

18 artikla

Toissijaisen suojeluaseman myöntäminen

Jäsenvaltioiden on myönnettävä toissijainen suojeluasema sellaiselle kolmannen maan kansalaiselle tai kansalaisuudettomalle henkilölle, joka voi saada toissijaista suojelua II ja V luvun mukaisesti.

19 artikla

Toissijaisen suojeluaseman peruuttaminen, lakkauttaminen tai uusimatta jättäminen

1. Kun kyseessä ovat direktiivin 2004/83/EY voimaantulon jälkeen tehdyt kansainvälistä suojelua koskevat hakemukset, jäsenvaltioiden on peruutettava, lakkautettava tai jätettävä uusimatta valtion elimen, hallinnollisen elimen, tuomioistuimen tai lainkäyttöelimen kolmannen maan kansalaiselle tai kansalaisuudettomalle henkilölle myöntämä toissijainen suojeluasema, jos hän on 16 artiklan mukaisesti lakannut olemasta henkilö, joka voi saada toissijaista suojelua.

2. Jäsenvaltiot voivat peruuttaa, lakkauttaa tai jättää uusimatta valtion elimen, hallinnollisen elimen, tuomioistuimen tai lainkäyttöelimen kolmannen maan kansalaiselle tai kansalaisuudettomalle henkilölle myöntämän toissijaisen suojeluaseman, jos toissijaisen suojeluaseman myöntämisen jälkeen todetaan, ettei asianomaista olisi 17 artiklan 3 kohdan mukaisesti pitänyt katsoa henkilöksi, joka voi saada toissijaista suojelua.

3. Jäsenvaltioiden on peruutettava, lakkautettava tai jätettävä uusimatta kolmannen maan kansalaiselle tai kansalaisuudettomalle henkilölle myönnetty toissijainen suojeluasema, jos:

a) toissijaisen suojeluaseman myöntämisen jälkeen todetaan, että 17 artiklan 1 ja 2 kohdan mukaisesti asianomaista ei olisi pitänyt katsoa tai häntä ei ole katsottu henkilöksi, joka voi saada toissijaista suojelua;

b) hänen vääristelemänsä tai salaamansa seikat, mukaan lukien väärien asiakirjojen toimittaminen, olivat ratkaisevia toissijaisen suojeluaseman myöntämisen kannalta.

4. Toissijaisen suojeluaseman myöntäneen jäsenvaltion on yksilöllisesti osoitettava, että asianomainen henkilö on tämän artiklan 1, 2 ja 3 kohdan mukaisesti lakannut olemasta henkilö tai ei ole henkilö, joka voi saada toissijaista suojelua, sanotun kuitenkaan rajoittamatta kolmannen maan kansalaisen tai kansalaisuudettoman henkilön velvollisuutta ilmoittaa 4 artiklan 1 kohdan mukaisesti kaikki asiaan vaikuttavat seikat ja toimittaa hänen käytettävissään olevat asiaan vaikuttavat asiakirjat.

VII LUKU

KANSAINVÄLISEN SUOJELUN SISÄLTÖ

20 artikla

Yleiset säännöt

1. Tällä luvulla ei rajoiteta Geneven yleissopimuksessa vahvistettujen oikeuksien soveltamista.

2. Tätä lukua on sovellettava sekä pakolaisiin että henkilöihin, jotka voivat saada toissijaista suojelua, jollei toisin mainita.

3. Jäsenvaltioiden on otettava tätä lukua täytäntöön pannessaan huomioon haavoittuvassa asemassa olevien henkilöiden, kuten alaikäisten, ilman huoltajaa olevien alaikäisten, vammaisten, vanhusten, raskaana olevien naisten, yksinhuoltajien, joilla on alaikäisiä lapsia, ihmiskaupan uhrien, mielenterveyshäiriöistä kärsivien sekä kidutuksen, raiskauksen tai muun vakavan psyykkisen, fyysisen tai seksuaalisen väkivallan kohteeksi joutuneiden henkilöiden erityistilanne.

4. Edellä olevaa 3 kohtaa sovelletaan yksinomaan henkilöihin, joilla on todettu olevan erityistarpeita, kun heidän tilanteensa on arvioitu yksilöllisesti.

5. Jäsenvaltioiden on ensisijaisesti otettava huomioon lapsen etu pannessaan täytäntöön tämän luvun niitä säännöksiä, jotka koskevat alaikäisiä.

21 artikla

Suoja palauttamista vastaan

1. Jäsenvaltioiden on noudatettava palauttamiskiellon periaatetta kansainvälisten velvoitteidensa mukaisesti.

2. Jos 1 kohdassa mainitut kansainväliset velvoitteet eivät sitä kiellä, jäsenvaltiot voivat palauttaa pakolaisen riippumatta siitä, onko tämä saanut virallisesti pakolaisaseman, jos:

a) on perusteltua syytä katsoa hänen olevan vaaraksi sen jäsenvaltion turvallisuudelle, jossa hän on; tai

b) hän on yhteiskunnalle vaarallinen kyseisessä jäsenvaltiossa, koska hänet on lainvoiman saaneella tuomiolla tuomittu erityisen törkeästä rikoksesta.

3. Jäsenvaltiot voivat kumota, peruuttaa tai jättää uusimatta 2 kohdassa tarkoitetun pakolaisen oleskeluluvan tai jättää oleskeluluvan myöntämättä hänelle.

22 artikla

Tietojen antaminen

Jäsenvaltioiden on mahdollisimman pian sen jälkeen, kun kansainvälistä suojelua saaville henkilöille on myönnetty pakolaisasema tai toissijainen suojeluasema, annettava heille tietoja tähän asemaan liittyvistä oikeuksista ja velvollisuuksista kielellä, jota he ymmärtävät tai jota heidän kohtuullisesti voidaan olettaa ymmärtävän.

23 artikla

Perheen yhtenäisyyden säilyttäminen

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että perheen yhtenäisyys voidaan säilyttää.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kansainvälistä suojelua saavan henkilön perheenjäsenillä, joille henkilökohtaisesti ei voida myöntää tällaista suojelua, on oikeus hakea 24–35 artiklassa tarkoitettuja etuuksia kansallisten menettelyjen mukaisesti, jos tämä on mahdollista perheenjäsenen henkilökohtainen oikeudellinen asema huomioon ottaen.

3. Edellä olevaa 1 ja 2 kohtaa ei sovelleta, jos perheenjäsen ei saa tai ei saisi kansainvälistä suojelua III ja V luvun nojalla.

4. Poiketen siitä, mitä 1 ja 2 kohdassa säädetään, jäsenvaltiot voivat jättää myöntämättä mainituissa kohdissa tarkoitetut etuudet, rajoittaa niitä tai peruuttaa ne kansalliseen turvallisuuteen ja yleiseen järjestykseen liittyvistä syistä.

5. Jäsenvaltiot voivat päättää, että tätä artiklaa sovelletaan myös muihin lähiomaisiin, jotka ovat asuneet yhdessä osana perhettä alkuperämaasta lähtemisen aikaan ja jotka olivat tuolloin täysin tai pääasiallisesti riippuvaisia kansainvälistä suojelua saavasta henkilöstä.

24 artikla

Oleskeluluvat

1. Jollei kansalliseen turvallisuuteen tai yleiseen järjestykseen liittyvistä erittäin painavista syistä muuta johdu, jäsenvaltioiden on mahdollisimman pian sen jälkeen, kun pakolaisaseman saaneelle henkilölle on myönnetty kansainvälistä suojelua, annettava hänelle oleskelulupa, jonka on oltava voimassa vähintään kolme vuotta ja joka on voitava uusia, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 21 artiklan 3 kohdan soveltamista.

Pakolaisaseman saaneen henkilön perheenjäsenelle myönnettävän oleskeluluvan voimassaoloaika voi olla alle kolme vuotta ja se on voitava uusia, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 23 artiklan 1 kohdan soveltamista.

2. Jollei kansalliseen turvallisuuteen ja yleiseen järjestykseen liittyvistä erittäin painavista syistä muuta johdu, jäsenvaltioiden on mahdollisimman pian sen jälkeen, kun toissijaisen suojeluaseman saaneelle henkilölle ja hänen perheenjäsenilleen on myönnetty kansainvälistä suojelua, annettava heille oleskelulupa, jonka on oltava voimassa vähintään vuoden ajan ja joka on voitava uusia vähintään kahdeksi vuodeksi.

25 artikla

Matkustusasiakirjat

1. Jäsenvaltioiden on annettava pakolaisaseman saaneille henkilöille Geneven yleissopimuksen liitteen määräysten mukaiset matkustusasiakirjat niiden alueen ulkopuolelle matkustamista varten, jollei kansalliseen turvallisuuteen ja yleiseen järjestykseen liittyvistä erittäin painavista syistä muuta johdu.

2. Jäsenvaltioiden on annettava toissijaisen suojeluaseman saaneille henkilöille, jotka eivät voi saada kansalaisuusvaltionsa passia, asiakirjat niiden alueen ulkopuolelle matkustamista varten, jollei kansalliseen turvallisuuteen ja yleiseen järjestykseen liittyvistä erittäin painavista syistä muuta johdu.

26 artikla

Mahdollisuus työntekoon

1. Jäsenvaltioiden on heti kansainvälisen suojelun myöntämisen jälkeen annettava suojelua saaville henkilöille lupa työskennellä toisen palveluksessa tai itsenäisenä ammatinharjoittajana ottaen huomioon kyseiseen ammattiin ja julkishallintoon yleisesti sovellettavat säännöt.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kansainvälistä suojelua saaville henkilöille tarjotaan toimintaa kuten aikuisille tarkoitettua työllisyyskoulutusta, ammattikoulutusta, mukaan lukien ammattitaidon parantamiseksi järjestetyt kurssit, käytännön työharjoittelua ja työvoimatoimistojen tarjoamia neuvontapalveluja vastaavin edellytyksin kuin niiden omille kansalaisille.

3. Jäsenvaltioiden on pyrittävä helpottamaan kansainvälistä suojelua saavien henkilöiden täysimääräistä pääsyä 2 kohdassa tarkoitettuihin toimintoihin.

4. Tällöin on sovellettava palkkausta, toisen palveluksessa tai itsenäisenä ammatinharjoittajana toimivia koskevien sosiaaliturvajärjestelmien piiriin pääsyä sekä muita työehtoja koskevaa, jäsenvaltioissa voimassa olevaa lainsäädäntöä.

27 artikla

Mahdollisuus koulutukseen

1. Jäsenvaltioiden on annettava kaikille kansainvälistä suojelua saaville alaikäisille mahdollisuus osallistua täysimääräisesti koulutukseen samoin edellytyksin kuin omien kansalaistensa.

2. Jäsenvaltioiden on annettava kansainvälistä suojelua saaville aikuisille mahdollisuus osallistua yleiseen koulutusjärjestelmään, täydennyskoulutukseen tai uudelleenkoulutukseen samoin edellytyksin kuin maassa laillisesti asuville kolmannen maan kansalaisille.

28 artikla

Mahdollisuus päästä pätevyyden tunnustamista koskevien menettelyjen piiriin

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava kansainvälistä suojelua saavien henkilöiden ja omien kansalaistensa yhdenvertainen kohtelu voimassa olevissa ulkomaisten tutkintojen, todistusten ja muiden muodollista pätevyyttä osoittavien asiakirjojen tunnustamismenettelyissä.

2. Jäsenvaltioiden on pyrittävä helpottamaan sitä, että kansainvälistä suojelua saavilla henkilöillä, jotka eivät pysty hankkimaan asiakirjoihin perustuvia todisteita pätevyydestään, on täysimääräinen pääsy asianmukaisiin järjestelmiin heidän aiemman koulutuksensa arvioimiseksi ja hyväksymiseksi ja todistusten antamiseksi. Näiden toimenpiteiden on oltava ammattipätevyyden tunnustamisesta 7 päivänä syyskuuta 2005 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2005/36/EY [1] 2 artiklan 2 kohdan ja 3 artiklan 3 kohdan mukaisia.

29 artikla

Sosiaalihuolto

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kansainvälistä suojelua saavat henkilöt saavat tarvittavan sosiaalihuollon suojelun myöntäneessä jäsenvaltiossa samoin edellytyksin kuin jäsenvaltion omat kansalaiset.

2. Edellä 1 kohdassa säädetystä yleisestä säännöstä poiketen jäsenvaltiot voivat rajoittaa toissijaisen suojeluaseman saaneiden henkilöiden sosiaalihuollon perusetuuksiin, jotka on sitten myönnettävä samansuuruisina ja samoin edellytyksin kuin omille kansalaisille.

30 artikla

Terveydenhuolto

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kansainvälistä suojelua saavilla henkilöillä on mahdollisuus terveydenhuoltoon samoin edellytyksin kuin tällaisen suojelun myöntäneen jäsenvaltion kansalaisilla.

2. Jäsenvaltioiden on järjestettävä niille kansainvälistä suojelua saaville henkilöille, joilla on erityisiä tarpeita, kuten raskaana oleville naisille, vammaisille tai kidutuksen, raiskauksen tai muun vakavan henkisen, fyysisen tai seksuaalisen väkivallan uhreiksi joutuneille henkilöille tai kaikenlaisten väärinkäytösten, laiminlyöntien, hyväksikäytön, kidutuksen tai julman, epäinhimillisen ja halventavan kohtelun uhriksi joutuneille tai aseellisista selkkauksista kärsineille alaikäisille, riittävä terveydenhuolto, tarvittaessa myös mielenterveyshäiriöiden hoito, samoin edellytyksin kuin kyseisen suojelun myöntäneen jäsenvaltion kansalaisille.

[1] EUVL L 255, 30.9.2005, s. 22.

31 artikla

Ilman huoltajaa olevat alaikäiset

1. Jäsenvaltioiden on toteutettava mahdollisimman pian kansainvälisen suojelun myöntämisen jälkeen tarvittavat toimenpiteet sen varmistamiseksi, että ilman huoltajaa olevia alaikäisiä edustaa laillinen edunvalvoja tai tarvittaessa alaikäisten hoidosta ja hyvinvoinnista vastaava järjestö, tai jonkin muun asianmukaisen edustuksen varmistamiseksi, mukaan luettuna lainsäädäntöön tai tuomioistuimen määräykseen perustuva edustus.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että alaikäiselle nimetty edunvalvoja tai edustaja ottaa alaikäisen tarpeet huomioon asianmukaisella tavalla tämän direktiivin täytäntöönpanossa. Asianomaisten viranomaisten on arvioitava tilannetta säännöllisesti.

3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että ilman huoltajaa olevat alaikäiset sijoitetaan:

a) täysi-ikäisten sukulaisten luokse; tai

b) sijoitusperheeseen; tai

c) alaikäisten majoittamiseen tarkoitettuihin keskuksiin; tai

d) muihin alaikäisille soveltuviin majoituspaikkoihin.

Lapsen näkemykset on otettava tässä yhteydessä huomioon lapsen iän ja kehitystason mukaisesti.

4. Sisarukset on mahdollisuuksien mukaan pidettävä yhdessä ottaen huomioon kyseisen alaikäisen etu sekä erityisesti hänen ikänsä ja kehitysasteensa. Ilman huoltajaa olevien alaikäisten asuinpaikan muutokset on rajoitettava mahdollisimman vähiin.

5. Jos ilman huoltajaa olevalle alaikäiselle myönnetään kansainvälistä suojelua eikä hänen perheenjäsentensä jäljittämistä ole vielä aloitettu, jäsenvaltioiden on aloitettava heidän jäljittämisensä mahdollisimman nopeasti kansainvälisen suojelun myöntämisen jälkeen, samalla kun alaikäisen etua suojellaan. Jos jäljittäminen on jo aloitettu, jäsenvaltioiden on tarvittaessa jatkettava jäljittämismenettelyä. Jos alaikäisen tai hänen lähiomaistensa henki tai koskemattomuus saattaa olla uhattuna, varsinkin jos omaiset ovat jääneet alkuperämaahan, on huolehdittava siitä, että näitä henkilöitä koskevien tietojen keruu, käsittely ja välittäminen tapahtuu luottamuksellisesti.

6. Ilman huoltajaa olevien alaikäisten parissa työskentelevillä henkilöillä on oltava sopiva alaikäisten tarpeita koskeva koulutus ja heidän on saatava tällaista koulutusta jatkossakin.

32 artikla

Majoituksen saanti

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kansainvälistä suojelua saavat henkilöt saavat majoituksen samoin edellytyksin kuin muut niiden alueella laillisesti asuvat kolmansien maiden kansalaiset.

2. Jäsenvaltioiden on toteutettava toimenpiteitä, joilla pyritään estämään kansainvälistä suojelua saavien henkilöiden syrjintä ja varmistamaan yhtäläiset mahdollisuudet majoituksen saannissa, mutta ne voivat noudattaa kansallista käytäntöä kansainvälistä suojelua saavien henkilöiden majoittamisesta hajautetusti.

33 artikla

Liikkumisvapaus jäsenvaltiossa

Jäsenvaltioiden on sallittava kansainvälistä suojelua saavien henkilöiden vapaa liikkuminen alueellaan samoin edellytyksin ja rajoituksin, kuin niiden alueella laillisesti asuvien muiden kolmansien maiden kansalaisten osalta on säädetty.

34 artikla

Kotouttamispalvelut

Kansainvälistä suojelua saavien henkilöiden yhteiskuntaan kotoutumisen helpottamiseksi jäsenvaltioiden on varmistettava pääsy kotouttamisohjelmiin, joita ne pitävät tarkoituksenmukaisina, jotta pakolaisaseman tai toissijaisen suojeluaseman saaneiden erityistarpeet otetaan huomioon, tai luotava ennakkoedellytykset, joilla taataan pääsy kyseisiin ohjelmiin.

35 artikla

Paluumuutto

Jäsenvaltiot voivat antaa tukea kansainvälistä suojelua saaville henkilöille, jotka haluavat palata kotimaahansa.

VIII LUKU

HALLINNOLLINEN YHTEISTYÖ

36 artikla

Yhteistyö

Jäsenvaltion on nimettävä kansallinen yhteysviranomainen ja ilmoitettava tämän osoite komissiolle. Komissio toimittaa kyseiset tiedot muille jäsenvaltioille.

Jäsenvaltioiden on toteutettava yhteistyössä komission kanssa aiheelliset toimenpiteet, jotta toimivaltaiset viranomaiset voivat toimia suoraan yhteistyössä ja vaihtaa tietoja keskenään.

37 artikla

Henkilöstö

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että viranomaisilla ja muilla tätä direktiiviä soveltavien järjestöjen edustajilla on riittävä koulutus ja että heitä koskee työssään saamiensa tietojen osalta kansallisen lainsäädännön mukainen salassapitovelvollisuus.

IX LUKU

LOPPUSÄÄNNÖKSET

38 artikla

Kertomukset

1. Komissio toimittaa viimeistään 21 päivänä kesäkuuta 2015 Euroopan parlamentille ja neuvostolle kertomuksen tämän direktiivin soveltamisesta ja tekee tarvittaessa muutosehdotuksia. Muutosehdotusten on koskettava ensisijaisesti 2 ja 7 artiklaa. Jäsenvaltioiden on toimitettava komissiolle mainitun kertomuksen laatimista varten tarvittavat tiedot viimeistään 21 päivänä joulukuuta 2014.

2. Kertomuksen esittämisen jälkeen komissio antaa vähintään joka viides vuosi Euroopan parlamentille ja neuvostolle kertomuksen tämän direktiivin soveltamisesta.

39 artikla

Saattaminen osaksi kansallista lainsäädäntöä

1. Jäsenvaltioiden on saatettava 1, 2, 4, 7, 8, 9, 10, 11, 16, 19, 20, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34 ja 35 artiklan noudattamisen edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset voimaan viimeistään 21 päivänä joulukuuta 2013. Niiden on toimitettava viipymättä nämä säännökset kirjallisina komissiolle.

Näissä jäsenvaltioiden antamissa säädöksissä on viitattava tähän direktiiviin tai niihin on liitettävä tällainen viittaus, kun ne virallisesti julkaistaan. Niissä on oltava myös maininta, että voimassa olevissa laeissa, asetuksissa ja hallinnollisissa määräyksissä olevat viittaukset tällä direktiivillä kumottuun direktiiviin on katsottava viittauksiksi tähän direktiiviin. Jäsenvaltioiden on säädettävä siitä, miten viittaukset ja tämä maininta tehdään.

2. Jäsenvaltioiden on toimitettava tässä direktiivissä säännellyistä kysymyksistä antamansa keskeiset kansalliset säännökset kirjallisina komissiolle.

40 artikla

Kumoaminen

Kumotaan direktiivi 2004/83/EY niiden jäsenvaltioiden osalta, joita se sitoo, 21 päivänä joulukuuta 2013, sanotun kuitenkaan vaikuttamatta jäsenvaltioiden velvollisuuteen noudattaa liitteessä I olevassa B osassa olevia määräaikoja, joiden kuluessa niiden on saatettava siinä mainittu direktiivi osaksi kansallista lainsäädäntöä.

Niiden jäsenvaltioiden osalta, joita tämä direktiivi sitoo, viittauksia kumottuun direktiiviin pidetään viittauksina tähän direktiiviin liitteessä II olevan vastaavuustaulukon mukaisesti.

41 artikla

Voimaantulo

Tämä direktiivi tulee voimaan kahdentenakymmenentenä päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

Edellä olevia 1, 2, 4, 7, 8, 9, 10, 11, 16, 19, 20, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34 ja 35 artiklaa sovelletaan 22 päivästä joulukuuta 2013.

42 artikla

Osoitus

Tämä direktiivi on osoitettu jäsenvaltioille perussopimusten mukaisesti.

Tehty Strasbourgissa 13 päivänä joulukuuta 2011.

Euroopan parlamentin puolesta	*Neuvoston puolesta*
Puhemies	*Puheenjohtaja*
J. BUZEK	M. SZPUNAR

LIITE I

A OSA

Kumottu direktiivi

(40 artiklassa tarkoitettu)

Neuvoston direktiivi 2004/83/EY	(EUVL L 304, 30.9.2004, s. 12).

B OSA

Määräaika direktiivin saattamiselle osaksi kansallista lainsäädäntöä

(39 artiklassa tarkoitettu)

Direktiivi	Määräaika direktiivin saattamiselle osaksi kansallista lainsäädäntöä
2004/83/EY	10. lokakuuta 2006

LIITE II

Vastaavuustaulukko

Direktiivi 2004/83/EY	Tämä direktiivi
1 artikla	1 artikla
2 artiklan johdantolause	2 artiklan johdantolause
2 artiklan a alakohta	2 artiklan a alakohta
—	2 artiklan b alakohta
2 artiklan b–g alakohta	2 artiklan c–h alakohta
—	2 artiklan i alakohta
2 artiklan h alakohta	2 artiklan j alakohdan ensimmäinen ja toinen luetelmakohta
—	2 artiklan j alakohdan kolmas luetelmakohta
—	2 artiklan k alakohta
2 artiklan i alakohta	2 artiklan l alakohta
2 artiklan j alakohta	2 artiklan m alakohta
2 artiklan k alakohta	2 artiklan n alakohta
3 artikla	3 artikla
4 artikla	4 artikla
5 artikla	5 artikla
6 artikla	6 artikla
7 artikla	7 artikla
8 artiklan 1 ja 2 kohta	8 artiklan 1 ja 2 kohta
8 artiklan 3 kohta	—
9 artikla	9 artikla
10 artikla	10 artikla
11 artiklan 1 ja 2 kohta	11 artiklan 1 ja 2 kohta
—	11 artiklan 3 kohta
12 artikla	12 artikla
13 artikla	13 artikla
14 artikla	14 artikla
15 artikla	15 artikla
16 artiklan 1 ja 2 kohta	16 artiklan 1 ja 2 kohta
—	16 artiklan 3 kohta
17 artikla	17 artikla
18 artikla	18 artikla
19 artikla	19 artikla
20 artiklan 1–5 kohta	20 artiklan 1–5 kohta
20 artiklan 6 ja 7 kohta	—

Direktiivi 2004/83/EY	Tämä direktiivi
21 artikla	21 artikla
22 artikla	22 artikla
23 artiklan 1 kohta	23 artiklan 1 kohta
23 artiklan 2 kohdan ensimmäinen alakohta	23 artiklan 2 kohta
23 artiklan 2 kohdan toinen alakohta	—
23 artiklan 2 kohdan kolmas alakohta	—
23 artiklan 3–5 kohta	23 artiklan 3–5 kohta
24 artiklan 1 kohta	24 artiklan 1 kohta
24 artiklan 2 kohta	24 artiklan 2 kohta
25 artikla	25 artikla
26 artiklan 1–3 kohta	26 artiklan 1–3 kohta
26 artiklan 4 kohta	—
26 artiklan 5 kohta	26 artiklan 4 kohta
27 artiklan 1 ja 2 kohta	27 artiklan 1 ja 2 kohta
27 artiklan 3 kohta	28 artiklan 1 kohta
—	28 artiklan 2 kohta
28 artiklan 1 kohta	29 artiklan 1 kohta
28 artiklan 2 kohta	29 artiklan 2 kohta
29 artiklan 1 kohta	30 artiklan 1 kohta
29 artiklan 2 kohta	—
29 artiklan 3 kohta	30 artiklan 2 kohta
30 artikla	31 artikla
31 artikla	32 artiklan 1 kohta
—	32 artiklan 2 kohta
32 artikla	33 artikla
33 artikla	34 artikla
34 artikla	35 artikla
35 artikla	36 artikla
36 artikla	37 artikla
37 artikla	38 artikla
38 artikla	39 artikla
—	40 artikla
39 artikla	41 artikla
40 artikla	42 artikla
—	Liite I
—	Liite II

OIKAISUJA

Oikaistaan Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 661/2009, annettu 13 päivänä heinäkuuta 2009, moottoriajoneuvojen, niiden perävaunujen sekä niihin tarkoitettujen järjestelmien, osien ja erillisten teknisten yksiköiden yleiseen turvallisuuteen liittyvistä tyyppihyväksyntävaatimuksista

(Euroopan unionin virallinen lehti L 200, 31. heinäkuuta 2009)

Sivulla 10, 12 artiklan 2 kohdan a alakohdassa

korvataan: ”a) luokkiin M2 ja M3 kuuluvat ajoneuvot, lukuun ottamatta ajoneuvoja, joissa on enemmän kuin kolme akselia, nivellinja-autoja ja tilausbusseja sekä luokkaan I tai luokkaan A kuuluvia linja-autoja;”

seuraavasti: ”a) luokkiin M2 ja M3 kuuluvat ajoneuvot, lukuun ottamatta ajoneuvoja, joissa on enemmän kuin kolme akselia, nivellinja-autoja ja luokkaan I tai luokkaan A kuuluvia linja-autoja;”.

Sivulla 14, 20 artiklassa, kolmas ja neljäs kohta

korvataan: ”Edellä olevia 13 artiklan 15 kohtaa, 14 artiklaa sekä liitteessä III olevan 1 kohdan a alakohdan iii alakohtaa, 1 kohdan b alakohdan iii ja iv alakohtaa, 2 kohdan c alakohtaa, 3 kohdan a alakohdan iii alakohtaa, 3 kohdan b alakohdan iii alakohtaa, 3 kohdan c alakohdan iii alakohtaa, 3 kohdan d alakohdan iii alakohtaa, 3 kohdan e alakohdan iii alakohtaa ja 3 kohdan f alakohdan i alakohtaa sovelletaan 20 päivästä elokuuta 2009.

Liitteessä III olevan 1 kohdan a alakohdan i alakohtaa, 1 kohdan b alakohdan i alakohtaa, 2 kohdan a alakohtaa, 3 kohdan a alakohdan i alakohtaa, 3 kohdan b alakohdan i alakohtaa, 3 kohdan c alakohdan i alakohtaa, 3 kohdan d alakohdan i alakohtaa, 3 kohdan e alakohdan i alakohtaa ja 3 kohdan f alakohdan ii alakohtaa sovelletaan 1 päivästä marraskuuta 2014.”

seuraavasti: ”Edellä olevia 13 artiklan 15 kohtaa, 14 artiklaa sekä liitteessä III olevan 1 kohdan a alakohdan iii alakohtaa, 1 kohdan b alakohdan iii ja iv alakohtaa, 2 kohdan c alakohtaa, 3 kohdan a alakohdan iii alakohtaa, 3 kohdan b alakohdan iii alakohtaa, 3 kohdan c alakohdan iii alakohtaa, 3 kohdan d alakohdan iii alakohtaa, 3 kohdan e alakohdan iii alakohtaa ja 3 kohdan f alakohdan ii alakohtaa sovelletaan 20 päivästä elokuuta 2009.

Liitteessä III olevan 1 kohdan a alakohdan i alakohtaa, 1 kohdan b alakohdan i alakohtaa, 2 kohdan a alakohtaa, 3 kohdan a alakohdan i alakohtaa, 3 kohdan b alakohdan i alakohtaa, 3 kohdan c alakohdan i alakohtaa, 3 kohdan d alakohdan i alakohtaa, 3 kohdan e alakohdan i alakohtaa ja 3 kohdan f alakohdan i alakohtaa sovelletaan 1 päivästä marraskuuta 2014.”.

Sivulla 16, liitteessä I, taulukon ensimmäinen sarake ”Kohde”, viides rivi alhaalta

korvataan: ”Linja-autot ja tilausbussit”

seuraavasti: ”Linja-autot”.

Sivulla 17, liitteessä II, B osassa, taulukon 2 jäljessä oleva virke

korvataan: ”Talvirenkaiden osalta taulukon 2 raja-arvoja on korotettava 1 kg/t.”

seuraavasti: ”Talvirenkaiden osalta taulukoiden 1 ja 2 raja-arvoja on korotettava 1 kg/t.”.

TILAUSHINNAT 2011 (ilman ALV:a, sisältää normaalit lähetyskulut)

Euroopan unionin virallinen lehti, L- ja C-sarjat, vain paperipainos	22 EU:n virallista kieltä	1 100 euroa/vuosi
Euroopan unionin virallinen lehti, L- ja C-sarjat, paperipainos, vuosittainen DVD	22 EU:n virallista kieltä	1 200 euroa/vuosi
Euroopan unionin virallinen lehti, L-sarja, vain paperipainos	22 EU:n virallista kieltä	770 euroa/vuosi
Euroopan unionin virallinen lehti, L- ja C-sarjat, kuukausittainen (kumulatiivinen) DVD	22 EU:n virallista kieltä	400 euroa/vuosi
Virallisen lehden täydennysosa (S-sarja), tarjouskilpailut ja julkiset hankinnat, DVD, ilmestyy kerran viikossa	Monikielinen: 23 EU:n virallista kieltä	300 euroa/vuosi
Euroopan unionin virallinen lehti, C-sarja – kilpailut	Kilpailua koskevilla kielillä	50 euroa/vuosi

Euroopan unionin virallisilla kielillä ilmestyvästä *Euroopan unionin virallisesta lehdestä* on tilattavissa 22 eri kieliversiota. Tilaus käsittää L-sarjan (Lainsäädäntö) ja C-sarjan (Tiedonannot ja ilmoitukset).

Jokainen kieliversio tilataan erikseen.

Virallisessa lehdessä L 156 18. kesäkuuta 2005 julkaistun neuvoston asetuksen (EY) N:o 920/2005 mukaan velvollisuus laatia kaikki säädökset iirin kielellä ja julkaista ne tällä kielellä ei väliaikaisesti sido Euroopan unionin toimielimiä, joten iirin kielellä julkaistavat viralliset lehdet ovat myynnissä erikseen.

Virallisen lehden täydennysosan (S-sarja – tarjouskilpailut ja julkiset hankinnat) tilaukseen sisältyvät kaikki 23 virallista kieliversiota yhdellä monikielisellä DVD-levyllä.

Euroopan unionin virallisen lehden tilaajat voivat pyynnöstä saada virallisen lehden liitteitä. Tilaajille ilmoitetaan liitteiden ilmestymisestä *Euroopan unionin viralliseen lehteen* sisältyvässä kohdassa ”Huomautus lukijalle”.

Myynti ja tilaukset

Maksulliset julkaisut, kuten *Euroopan unionin virallinen lehti*, ovat tilattavissa jälleenmyyjiltämme. Luettelo jälleenmyyjistä löytyy seuraavasta internet-osoitteesta:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_fi.htm

EUR-Lex (http://eur-lex.europa.eu) on suora ja maksuton portti Euroopan unionin lainsäädäntöön. Sivustolla voi tarkastella *Euroopan unionin virallista lehteä* ja siellä ovat nähtävillä myös sopimukset, lainsäädäntö, oikeuskäytäntö ja lainsäädännön valmisteluasiakirjat.

Lisätietoja Euroopan unionista löytyy osoitteesta: http://europa.eu

Euroopan unionin julkaisutoimisto
2985 Luxembourg
LUXEMBURG

FI